

1 — Aždaja i carev sin

Čak u drugom carstvu ima jedno jezero, u onom jezeru ima jedna aždaja, a u aždaji vepar, a u vepu zec, a u zecu golub, a u golubu vrapac — u onome je vrapcu njegova krivica.

Čitav se moj poziv psihijatra zasnivao na ovome. Treba otkriti uzrok, a on je, u najvećem broju slučajeva, zapreten u nekoj traumi iz detinjstva. Moje insistiranje na tome da je čovek skup uticaja možda je u neku ruku i paradoksalno, budući da se svog detinjstva ne sećam — u sirotište sam doveden bez kofera i ikakve uspomene. Dugo sam pokušavao da iz tog tamnog predela povratim i prizovem bilo šta i najzad se utešio mogućnošću da prevrćem i seciram sećanja drugih. Tako sam postao stručnjak na polju hipnoze, koja polazi od činjenice da svest oko podsvesnog gradi gore pomenute bajkovite detalje i ornamente. Ipak, nisam ni slutio da se u neka jezera ne sme silaziti. Nikada. Ovo zaksanelo saznanje koštalo me je života. Ali krenimo od početka.

Juna 1998. primio sam na lečenje izvesnog Slobodana Marića osuđenog za sedam smrti u periodu između 92. i 97. Novine su tih nedelja široko razglabale o brutalnosti tih ubistava, o mogućim motivima i nepravdi koja je učinjena odlukom da se osuđenik premesti u prostorije ustanove “Laza K. Lazarević“. Naime, devojke čija su tela bila sakaćena, paljena, silovana, a potom ostavljana na prometnim mestima na oči sveta, kao i izostanak bilo kakvog kajanja od strane okrivljenog, dirnuli su u samo srce gneva javnosti. S moje strane, pak, ništa nije ukazivalo na to da će ovaj slučaj poprimiti neslućene razmere i najzad postati poslednji u mojoj karijeri. U 15 godina svog radnog iskustva susretao sam i strašnije slučajeve, bar sam tako isprva mislio. Ipak, neobična beleška sa naše prve seanse bila je dovoljna da počnem da verujem u suprotno.

Ime mi je Slobodan Marić i, pored tog imena, imam još samo ovaj čudnovati san koji dolazi sa kišom. Sve počinje pulsirajućom crvenom

tačkom u lobanji koja se, poput zupčanika, pokreće iz svog ležišta i širi duboko po mesu. A onda iz neke neslućene dubine, iz nekog neslućenog očajanja, počinje strašno klopavanje — tap tap, tap tap... I sve mi se čini — opet mi j sedam godina. Pokušavam da zadržim majčinu oznojenu ruku. Od njenih prstiju ostaje sve p jedan manje i manje. Strah koji osećam betonske kvadrate izmiče pod mojim nogama. Jedino što još uvek vidim pred sobom su dva crna majčina stopala. Ne mogu da ih pratim. Ti koraci veći su za čitav svet od mojih. Kako pokušam da j dozovem i dignem pogled sa onih cipela, tako se crveno platno kišobrana zarije u moj grkljan, pritisne mi jezik za nepca i ja ne mogu da izgovorim, ne mogu da kriknem. Tap-tap, tap-tap, da li kiša, ona stopala ili srce koje će mi, pomišljam, iskočiti na nos, počinju da vrište iz mene — já postajem to strašno tap-tap, já postajem ono crveno platno, já se vrtim niz one betonske kvadrate, já...

Shvatio sam još tada da ću, otkrijem li značenje tog sna, povratiti i izgubljeno Marićevo sećanje. Napamet je on znao brojke u sudskoj računici, no problem je bio u tome što mu one ništa nisu predstavljale. Ništa. Na poziv da ispriča bilo šta iz svog života ili bar podeli sa mnom kakvo osećanje hladno je dobacio — *Osećanja, uzori, društvene uloge — sve su to izvikani koncepti. Kada se jednom napusti ta zemlja ni tamo ni ovamo, postaješ istinski slobodan — slobodan da budeš šta god poželiš. Čak i tvoja aždaja iz priče.* Kako je on mogao znati za ovo? I ubrzo sam pretpostavio da je verovatno čitao neki od mojih radova. Pažnju sam dalje usmerio na drugi zanimljivi podatak. Naime, datumi ubistava pokazivali su začuđujuću pravilnost. Svako od njih odigralo se dvanaestog marta. Zašto dvanaesti mart? Hipnoza je trebala da otkrije ovo.

Lako ga je bilo uvesti u stanje transa. Vratio sam ga odmah u period za koji sam smatrao da je ključan u odgonetanju uzroka. Sedam ti je godina, hodaš sa majkom po ulici — počeo sam. Za pitanjem *Kuda te vodi* otpočela je ispovest koja će mi poterati jezu uz kičmu i zauvek izmeniti moj život.

Mama nemoj, molim te nemoj, neću tamo, hoću kući, obećavam nikad više, taj pas je bio star, samo sam se igrao, mama. Kučko, zaklaću i tebe ko njega, gde me to vodiš jebem ti sve! Kišobran, otmi joj kišobran, nabij joj ga u grkljan! Mama, ustani, hajdemo kući, danas mi je roden-dan, mama, dvanaesti mart. Doktorčiću, jesi li ovo hteo da čuješ? Je li ovo tvoje jezero? Jesi li ti zaista carev sin ili može biti ova aždaja? Seti se datuma svog dolaska u sirotište i zapamti — ništa se ne može pro-meniti!

Biće da sam se ovde onesvestio. Kada sam se probudio, na kalendaru među crvenim brojevima pisalo je 12.3.1992. San. Marić nije ni postojao, samo san o njemu — uspevam da izdahnem. *Čak u drugom carstvu ima jedno jezero* — izgovaram svoju mantru pokušavajući da dešifrujem simbo-liku sna — *u onom jezeru ima jedna aždaja* — nastavljam da ponavljam reči koje mi ovoga puta nadolaze čudnovato teško. Najzad, nešto ih sasvim zaglušuje. Pokušavam da oslušnem taj uporni zvuk u lobanji — *tap tap, tap tap...*

2 — Odiseja partizana

Probudila ga je glad užasna što utrobom para. Mesec se na nebu crnom izbečio sasvim pun kao da mu se ruga svojim prenamirenim blagoutrobenijem. Kasap je pokušao da pljune, ali usta su mu bila suva. Ostali su i dalje bili u zagrljaju svojih u bolesti rastrzanih snova. Tu pod borovima tri kao i on slabošću za tlo prikovane uboge gomile krpa. Dve veće i jedna manja. Glad je bezumno kidala i nozdrve su počele da mu se šire loveći nešto daleko negde, nešto tako poznato i drago, jestivo nešto. Zabauljao je po stelji iglica i memle vođen nadražanim njuhom i urlajućim drobom.

Ne tako daleko utočište šume je prestajalo i na proplanku što je sledio ugledao je ljude u crnom. Desetina takvih šutiralo je kožne smotuljke, nateravši ih zatim da se usprave. Bila su to dva čoveka i jedna devojčica, sasvim goli i krvlju obliveni. Crni su zatim svoje zarobljenike naterali u šumu od jelagrdosija. Miris što ga je dražio iz te je šume dopirao i uprkos strahu nije mogao da odoli porivu. Puzao je i dalje. Uostalom štap nije poneo, a bez njega nije ni mogao da se osovi na noge. Ispod jela je zaudaralo. Na sredini ovog šumarka nalazila se savršeno okrugla čistina, a u njenom centru široka jama, takođe savršene okruglosti. Pod svetlošću Meseca noževi su sevnuli i tri vrata bejahu prerezana u istom trenu. Kako je krv pljusnula i žrtve trznule svojim bodljivom žicom uvezanim rukama, bolne grimase umiranja njihovih bile su kao jedna. Crni su se smejali, a dvojica od njih su za telima pustili sadržaje svojih bešika. Otišli su zagrljeni i pevajući. Ne časeći zabauljao je. Jama je bila blago iskošenih ivica i u svom središtu ispunjena na različite načine isecenim ljudskim telima. Usta mu ispuniše sline.

Kada se vratio do svojih oni su i dalje spavali kao zaklani. Samo je zurilo u njega kiklopovo oko neba. Takvo beše i ono što ih je otrglo od ostalih. Pojavilo se u noći i pretvorilo u aždaju koja je počela da bljuje vatru. Ljudi zaduženi za njih bolesne više su se brinuli za nekakav sanduk i tako zabavljene meci su ih stigli i sasekli. Ostali su sami, bez hrane, od bolesti ludi. Tek od

tog trenu mu je sve krenulo nizbrdo. Pre rata u malom mestu u kome je živeo njegova mesara je bila na baš dobrom glasu. Zato su ga bradonje i mobilisale kako bi imali uz sebe čoveka zaduženog za meso. Prvi put je lako utekao dok su spavali podnapiti i siti, ali su ga opet pokupili već par dana posle. Drugo bekstvo nije išlo glatko. Jedan se probudio i morao je da mu prereže vrat. Zbog toga je bio prinuđen da se pridruži onima sa zvezdom, a i kod njih mu nije bilo mnogo loše. Pripao je kuvarskom odeljenju. U borbama nije učestvovao, a koliko god da su oskudne bile zalihe često je uspevao da za sebe odvoji dobar komad mesa. A onda su počele ofanzive i gnusna bolest vašima nošena dosegla je i njega. Udarila je na mozak i više nije bio svoj, ali teže mu je padala odvojenost od kazana. Sa onim kašama koje je dobijao nikako nije mogao da se zasiti i osnaži. Još i taj pakleni kiklop-oklopnjak koji ih je stigao dok su prelazili prugu...Oduzeo mu je i to malo što je dobijao. Nova nemoć mu je sputavala ude. Danima su lutali, glodali koru drveća i korenje od kojih su im utrobe tresli bolni grčevi. Sve do ove noći, pomislio je i potapšao se po punom trbuhu.

Mesec mu nije dao da zaspi. Kako se jutro bližilo rasla je i potreba da se vrati i još jednom namiri. Svest da to neće moći kad se njegovi razbude pomogla mu je da se odluči. Ispred jelove šume su opet bile ustaše. Sada su vodili starijeg muškarca na čiju su glavu nabili krunu od bodljikave žice. Kasap se prekrstio i nije se usudio da ih prati. Činilo mu se da se jele polako zbijaju zatvarajući svaki izlaz iz šume. A onda su se prolomili krici. Bolno su se urezivali u Kasapov um koji je šakama počeo da stiska uši. Jedva se probivši kroz granje iz šume je izleteo ustaša, bez kape, sav pocepan i krvav. Desna ruka mu je bila skoro iščupana i levom ju je pridržavao dok mu je iz ramena liptalo. Za njim se stuštilo nešto belo i pihtijasto, sustiglo ga i raslomadalo, a onda ispruživši svoju glavu ka Mesecu ispustilo šišteći urlik.

Ubedivao je kasnije sebe da ga je to strah prevario. Ipak ono što mu se neizbrisivo urezalo bila je sasvim oglodana butna kost živomrtvog koja je sve-dočila kakvog se to mesa zapravo najeo. Dolazak sunca nije ni osetio već ga

je prenuo dodir. Pored njega je stajala osmogodišnja devojčica tifusarski kašljući kroz ulepljene i ućebane plave uvojke. Ispod slojeva nataložene prljavštine mogla se nazreti belina kože. Pružio je ruke ka njoj i uletela mu je u zagrljaj jecajući. Kroz žile vrata joj je kliznula kaplja života. Pomazio ju je po kosi, a onda joj je zubima pokidao grkljan. Možda bi vrisnula, ali je dušnik samo jadno zašištao; srce je potisnulo krv i iz kucavica su bogati mlazevi oblili njegovo lice. Uhvatio je za bradu i zaronio iskrivivši joj glavu pod pravim uglom kršeći pršljene vrata. Druga dvojica njegovih nekadašnjih saboraca očuvala su toliko razuma da uteknu. Kada je utolio žeđ prešao je na meso. Bilo je meko i slatko.

Narednu noć dočekao je na nogama. Mesec se belinom isprane kosti probio kroz veo oblaka, još veći i sve veći kao da se obrušavao ka njegovom čelu. Zagledao se u njega procenjujući razdaljinu, a onda je hitnuo štap poput koplja. Crna nit je jurišajući ka središtu belog kruga postajala sve manjom do iščeznuća. Za jedan treptaj i Mesec je nestao i zavladala je potpuna tama. Nije imao cigaretu, a htela mu se. Iz džepa šinjela izvukao je prstić, sada već uspomenu, stavio ga vrhom u usta i lagano počeo da gricka. U daljini se pojavila majušna svetla tačka, koja je kao po uzoru postajala sve većom dok su šine pod nogama sve jače podrhtavale. Oklopni voz je žurio u zagrljaj. Sanduk, oko kojeg su se ona dvojica grdno namučila i zbog njega pogubili glave, podigao je lako u naručje. Bio je pun dinamita i detonatorskih kapisli. Kapi krvi iz rana što mu ih je ostavila žičana kruna zacrveneše mu vid. Mirnu noć bez meseca uzdrimala je jaka eksplozija.

3 — Sva njena deca odlaze u suton

Promeškoljila se. Grumenje otvrdle zemlje zabijalo joj se u stomak. Zamisljala je kako ga vrhom lovačkog noža razbija na komadiće. Pipnula je oštricu zadenutu za pojas, ali je nije izvukla. Umereni bol joj je, na kraju, održavao neophodnu pažnju. Izvadila je flašu vode iz ranca, otpila gutljaj i vratila se posmatranju kolovoza.

Sunce se nalazilo blizu horizonta. Planirano je da bude tako. Imala je osećaj, ipak, da joj nemilosrdno prži potiljak. Navikla je na svakakve vremenske uslove. Sada joj se činilo da bi lakše obavila zadatak po ledenoj kiši.

Znojila se pod teškim zelenim ogrtačem. Kapljice su se slivale niz njeno lice srednjih godina, maskirano bojom. Nije smela da dozvoli da joj voda uđe u oči. Dohvatila je pakovanje maramica, obrisala se, a zatim zarila lice u šaku prašine, raspoređujući je po koži. Nije pravila veće pokrete. Mirna i skoncentrisana, posmatrala je kroz optički nišan.

Dugo se bavila ovim poslom. Odavno je prošlo vreme kada je satima, nepomično ležeći, mogla da čeka metu. Bez potrebe da popije vodu ili obavi nuždu. Njeni nadređeni znali su to. Iz nekog razloga, nisu je povlačili. I dalje je redovno dobijala naporne misije. Smatrala je da to ima veze sa činjenicom da ih je retko ko obavljao uspešno kao ona.

Otpila je još jedan gutljaj i bacila pogled na sat. Vozilo bi trebalo da se pojavi svakog trenutka. Laknulo joj je. Mislila je kako će uskoro moći da odmori zgrčene mišiće u kadi, uz čaj i sendvič. Još jedan dokaz popuštanja samodiscipline, prošaputala je, naglo se trгнуvši iz sanjarenja.

Automobil se pojavio iz krivine. Kotrljao se lagano kao usporeni snimak. Usmerila je pušku ka prednjim sedištima. Muškarac je vozio, žena je spavala. Pomerila je vrh oružja ka zadnjem sedištu. Tamo je sedeo osmogodišnji dečak i gledao kroz prozor. Za tren joj se učinilo da je pogledao pravo u nišan, a onda ga je udar metka u glavu odbacio na suprotnu stranu sedišta. Vozilo je, uz škripu guma, stalo. Spakovala je pušku i ranac, i vratila se u svoje vreme.

Promeškoljila se. Sitno kamenje zabijalo joj se u butine. Razmišljala je kako je trebalo da ponese deblje cebe. Napipala je kišni mantil u rancu, u nameri da ga postavi ispod sebe, ali ga nije izvukla. Izvadila je flašu vode, otpila tri gutljaja i vratila se posmatranju kolovoza.

Sunce se nalazilo blizu horizonta. Računar bi je uvek vraćao u *suton*. Tada su najbolji uslovi za pogodak. Ona se, ipak, znojila. Dozvolila je da joj voda ude u oči. Tek onda je izvadila maramicu i obrisala ih. Prosula je malo vode na suhu zemlju kako bi blatom prekrila prebrisanu kožu. Šaku je zaustavila nadomak lica.

Predugo se bavila ovim poslom, razmišljala je, posmatrajući blatnjavi dlan. Odavno je prošlo vreme kada je mogla da čeka. Bez fizioloških potreba, bez lutanja misli. Njeni nadređeni kao da nisu marili za to. Oduševljeni novom tehnologijom koja im je omogućavala da menjaju sadašnjost utičući na prošlost, slali su je iz zadatka u zadatak, da uklanja buduće „neprijatelje svetskog mira i stabilnosti“. Iz nekog razloga, bila je najbolja u tome.

Otpila je još nekoliko gutljaja i bacila pogled na sat. Nepogrešivi računar je, kao i uvek, precizno izračunao trenutak pojavljivanja vozila. Pogledala je kroz nišan. Žena za volanom. Iza nje sedeo je desetogodišnji dečak. Budući neprijatelj mira u svetu, kako su joj rekli. Podigao je pogled sa stripa. Bila je uverena da je uhvatio belinu oko njenih očiju. Imao je vlažan, radoznao pogled. Posmatrali su se neko vreme, a onda je povukla obarač. Dečakova glava trznula se neprirodno, dok mu je omlitavljeno telo klizilo sa sedišta. Vozilo se zaustavilo uz škripu guma.

Spakovala se sporije nego obično. Praćena majčinim kricima, koji su se odbijali o okolne planinske masive, vratila se u svoje vreme.

Promeškoljila se. Nije imala razloga za to, ali se ipak meškoljila. Razmišljala je kako je trebalo da ponese još vode. Napipala je gotovo praznu flašu u rancu, ali je nije izvukla. Dovoljno je popila, pomislila je, vrativši se posmatranju kroz prozor na dvadeset prvom spratu.

Sunce se nalazilo iza zgrade. Računar ju je, po nebrojeni put, vratio u *suton*. Tada oružje kojim su opremljeni daje najbolje rezultate, učili su je na treningu. Retko ko je završio tu obuku, iako su svi bili vođeni idealima boljeg sveta. Većina je odustajala posle prve simulacije. Ona je istrajala. Do danas.

Na znoj se navikla. Više ga nije brisala. Puštala je da joj se kapi slivaju niz lice i vrat, ispod uniforme, niz grudi. Opet je posegla za flašom. Pištolj koji je držala u istoj pregradi, preprečio joj je put i podsetio da mora da štedi vodu i bešiku. Nije više mlada, ne može da čeka kao ranije, prekorila se.

Pogledala je na sat. Za koji trenutak pojaviće se na prozoru preko puta. Namestila se u udobniji položaj, posmatrajući kroz nišan. Devojčica. Imala je pet godina i upravo je gledala goluba na svom prozoru. Pažnju joj je privukla devojčicina plava šnala, crno prošarana na ivicama. Sećala se iste. Otac joj je kupio davno. Veliki put prešla je od tada.

Dugo već sumnjala je da radi za ličnu korist nadređenih. Svet se nije promenio sa korišćenjem nove tehnologije. Samo su neki postali bogatiji. Neki su zavladaali svetom. Dugo već u misije je išla po navici, mislila je. Samo da bi sačuvala smisao smrti za koje je bila kriva. Nije znala šta bi drugo sa njima. Dugo već lagala je sebe i živela u nasilno skrojenoj varci ubijanja zbog višeg cilja.

Nanišaniła je devojčicino čelo. Do mozga joj je doprla svest o jakoj žeđi. Tupo se zapitala ima li vremena da popije vodu. Zavukla je ruku u pregradu ranca.

Ptica je prhnula.

Devojčica se trgnula.

Povukla je obarač.

4 — Tišina

Priliku sam dočekaao sledećeg popodneva. Marinko se zadržao duže na poslu, i zamolio me da pokupim Kiću iz vrtića. Kiću, koga sam ja krstio, moje kumče. Umoran od vrtića i igre, zaspao je na sedištu. Čujem ga kako diše, milujem ga po smeđoj kosici. Bilo bi tako lako, učili smo to u Gardi. Jedan brz zahvat, vrat bi pukao kao orah pod čekićem. Ne bi stigao ni da oseti bol. Neće biti ni patnje-Kiće nikada neće odrasti, neće upoznati tugu, gubitak i strah. Posle nastupa poznata tišina. Nije problem vriska, plač, molitve žrtava. Tišina je problem u ubijanju. Prosto vas podseti na damu sa kosom, koja čeka i na vas sa druge strane. Tišina me je plašila, ali i neodoljivo privlačila, kao svetlo leptira. Neprekidno sam tragao za njom.

Šta filozofiraš. Ne pristaje ti uloga pljačljivog emotivca. Kao da ti je problem ubiti dete. Kao da nikada nisi ubio dete.

Prvi put je bilo teško, posle je išlo bez razmišljanja, saspeš im rafal i gotovo. Ređe rukama, ili brz i precizan rad noža. Mutna Drina bi brzo odnela malena tela. Nisu plakali, ni vrištali. Iz nekog razloga, verovali su do samog kraja da ćemo ih poštediti. Svi, osim te devojčice...

Prisećam se. Prošlo je sedamnest godina. Fazlići, čini mi se da se tako zvala selendra. Proketo selo, prokleti rat. Neki kreten iz sela je pripucao na kolonu i potpisao mu smrtnu presudu. Radetu je metak prošao kroz usta, umirao mi je na rukama, bljujući krv svuda po meni. Bili smo naoružani do zuba, mladi, besni i uplašeni. Rastočili smo ih načisto, kamen na kamenu nije ostao. Osim te đavolske kuće. Marinko i ja upali smo unutra, tenk je srušio zid koji je zatrpao ukućane. Na sredini prostorije, nekim čudom preživela, stajala je mala, crnokosa devojčica, u šarenoj, ciganskoj haljinici. Krv i mozak drugih ukućana su je poprskali, užasno je vrištala, te crne oči su sevale kao da su stigle direktno iz pakla. Marinko se prekrstio, a u meni se nešto probudilo— neka tama, neko inje koje mi je ledilo srce i misli. Njena dreka i vrištanje su mi užasno išli na živce. Nisam mogao to da podnesem.

Hteo sam samo tišinu, ništa više. Kao u nekom usporenom, nemom filmu, opčinjen sam posmatrao kako joj se usta skupljaju u iznenađeno O , kada su je počeli zasipati meci iz moje automatske puške. Padala je neprirodno, nemoguće dugo, kao da odbija da umre. Negde u pozadini sam čuo da Marinko nešto urla, ali njegov glas nije dopirao do mene. Bio sam okružen tišinom.

Parkiram kola pred stanom, i shvatam da sam potpuno osedeo za svega desetak minuta vožnje. Devojčica me čeka u parku. Svaki dan je tu, već mesec dana me muči i tera u ludilo. Ista je kao i pre sedamnest godina — crna kosa, crne oči, šarena haljinica. Nema jedino krvi i prosutih mozгова po haljinici. Za sedamnest godina nije ostarila, nije narasla. Gutam knedlu dok joj prilazim. Sedam na klupu pored nje, a duboke crne oči me fiksiraju pogledom iz pakla. I pre nego što sam progovorio, shvatio sam da me je pročitala. Za nju sam bio otvorena knjiga.

„Nisi ubio Kiću ? „ pitanje-optužba prelazi sa njenih usana.

„Nisam. Nisam mogao. Ne mogu više... to da radim“ — odgovaram.

„Ma nemoj? — njene oči ljutito sevaju — a mene si mogao da ubiješ?“

„To je bilo davno ! — urlam. Ljudi se okreću — Čuj, žao mi je... šta hoćeš od mene, zašto si se... vratila ?“

„Ti znaš — pretnja se čula u njenom glasu-Rekla sam ti šta će se dogoditi. Da si izvršio zadatak, povelala bi tebe. Ovako, sa mnom ide tvoj sin. “

„Nikada nećeš dobiti mog sina — urlam — Nikada, jel me čuješ ?!“

Devojčica-avet se nasmeja. „Imaš još jednu šansu. Ubij ga do večeras, i vratiću ti sina. Inače, zauvek ostaje u mom svetu. A ti poznaješ dobro taj svet, zar ne ? — fiksirala me pogledom — Svet tišine. Usamljena sam tamo. Tvoj sin će mi praviti društvo“.

Ne gledam više avet, trčim prema stanu, jurim uz stepenice, otključavam vrata, Marka nema, nije u sobi, nije ni u kupatilu. U panici, tipkam po mobilnom, zovem ženu, osećam paniku u njenom glasu, bacam mobilni na krevet, jurim nazad , ali devojčice više nema...

Ipak, nisam hteo tek tako da se prepustim sudbini. Kada sam se malo smirio i razmislio šta da radim, pripasao sam pištolj, seo u kola, i za nekoliko minuta pozvonio kod Marinka. Jednom, drugi, treći put. Uperio sam pištolj u vrata, ko otvori prvi leti u večnost, a za njim i ostali. Neću svedoke. Hoću sina nazad, i ako treba, pobiću celi prokleti grad.

Vrata se otvoriše, i Kićina vesela glavica izvirila napolje.

„Tata, evo kuma! Jupi, kupio mi je pištolj!“ — Kićin glas odzvanjao je stepeništem.

Čini mi se da sam spavao više od dvadeset četiri sata. Telefon sam isključio, vrata zamandalio, ni na kakve pozive nisam odgovarao. Bio sam više mrtav nego živ, a nisam imao snage ni da se ubijem. Činilo mi se da stalno čujem nekog kako diše pored mene, trgao bih se iz sna i shvatio da Marka više nema. U glavi mi je još odzvanjao Marinkov povik, zbunjeno se zgledavao sa Kićom ne shvatajući zbog čega sam onako odjurio niz stepenice.

Kada sam konačno uspeo ustati, bilo je gluvo doba noći. Neki čudan vetar doterao mi je jezu u kosti. Osetio sam poziv. Na brzinu sam se obukao i istrčao napolje. Prokleta devojčica me je čekala kod klupe. Sa njom je sedeo Marko.

Vrisnuh od sreće i čvrsto zagrlih sina. Devojčica me je gledala mrtvim očima.

„Tata, izvini što ti se nisam javio — Marko je brbljao — Vodila me je na neka čudna mesta da se igramo. Tamo su neke kuće spaljene... ima puno dece, oni kažu da nikada neće odrasti. Tiho je tata, jako je tiho tamo.“

Grlim sina, suze mi klize niz obraze. Dajem mu ključeve, i podsećam ga da se obavezno javi majci, i kumu Marinku, da ih mnogo pozdravi od mene. Upijam očima dragi lik, dok trči uz stepenice.

Devojčica ustaje, i pruža mi ruku. Prihvatam je, prsti su joj mokri i hladni — ruka iz groba. Ali posle dugo vremena ne osećam strah. Vidim svetlo upaljeno u stanu, Marko se popeo. Osećam da se s njim vratila i moja izgubljena ljudskost.

„Ipak nisi mogao da ubiješ Kiću?“ — pažljivo me ispitivala očima.

„Nisam — govorim — nisam mogao to da uradim. „

Neko vreme ćutimo. Kićo nas gleda s prozora. Mašem mu, dok me u grudima peče. Pokušavam smisliti neku reč izvinjenja devojčici, posle toliko godina po prvi put sam pomislio na nju. Tek sada mi je bilo zaista žao, tek sada sam osetio dubinu njene patnje. Ali sve što smislim, zvuči patetično i besmisleno.

„Ne govori to — presekla me je odmah — Nisam došla zbog izvinjenja, niti možeš popraviti ono što si uradio.“

„Zašto... zašto si mi vratila sina?“ — rizikujem opasno, dlanovi mi se znoje.

„Zato što si prošao test — prošapta, sada već jedva čujnim glasom — Da si me poslušao i ubio Kiću, ubila bih ti sina.“

Zaprepášteno zurim u nju, tek sada shvatajući celu igru. Slike počinju da blede, Marko je tek mrlja na prozoru, i dok je držim za ruku, osećam da nestaju boje, zvukovi i mirisi, da me usisava tama, konačna i ogromna. Za trenutak ponovo vidim Fazliće, vatre koje plamte do neba, devojčicu koja stoji pored mrtvih roditelja, ali u njenim očima više ne vidim optužbu, a ona u mojim više ne vidi mržnju. Za trenutak, a onda nas obuzima tišina koje se više ne bojimo, tišina nam donosi smirenje za kojim smo toliko žudeli.

Tiho je. Jako je tiho tamo.

5 — Гадови

„Хух, ове су добро оплевили...Хајде момци, живље!“

Из остатака спаљених дашчара вио се тамно сив дим. Опустошено село са збијеним кућама личило је издалека на огромну кадионицу. Јак северац носио је дим од њих, па су лакше видели призор у удолини.

„Брже, јајаре ниједне!“, грмео је вођа. „Трк у село, Обри се могу вратити па одоше и нама главе! Купи све, све!“

Двадесет људи махнито се сјури у погорелину.

„Ови су плануликао слама, веруј ти мени. Види, од добрихјелових облица су градили куће. Били су богати, велим ти.“

Улазили су у остатке домова, превртали нагореле даске.

„Залуд нам то богатство кад су они врагови све опајали! Нећемо ни лешевима извући црно испод нокта.“

„Хајде да их видимо, ко зна...“

У средишту села лежало је најмање тридесет људи, неки збијени једни уз друге, неки лежећи једни преко других. Сви су били наги и чинило се да су сви нашли смрт у тим положајима.

„Да, тако они раде: свуку све до гола, збијунасред села, одвоје оне што им ваљају, па остале начичкају стрелама. Стреле после поваде, хах. Обри су стари зликовци. Адаре! Што си се замислио, Адаре?“

Мршав, мрачан младић подиже главу. У левој руци држао је врећицу, у десној дуг закривљен нож. Сјајно сечиво било је умрљано крвљу.

„Гле курвиног сина! Шта си нашао?“

Са свих страна притрчаше Адару, тискајући се око њега.

„Дај врећицу!“

„Дај ‘вамо да видим!“

„Одбиј, смрдо смрдљива! Гле, прстење! Са кога си ово исекао, Адаре?“

„Реци, брате, свакако је све заједничко!“

Када се граја стишала и сви престали да се комешају, Адар приђе оном који је узео врећицу и пружи руку.

„Скинуо сам са оне бабе тамо“, рече тихо, гледајући га у очи. „Дај врећицу.“

Пљачкаш спусти поглед, загледа се у Адаров нож, па без речи пружи плен.

Харање се наставило. Огорчени због слабог добитка, разбојници су све бешње превртали тела сељана. Завиривали су у уста, разглављујући укочене вилице несрећника. Некима су ножевима вртили по чмару, тражећи ситније комаде накита. Једном подебљем човеку двојица распоришетрбух и извадише желудац, пребирајући по садржају као по бобу.

„Ништа! Нигде ништа! Пу, јебем ти срећу!“, беснео је један. „Све ваљано што има у усраном селу нашао је онај мутави! Јебао га криви нож његов...“

Адар је седео на гаравом трonoшцу и мирно дељао букову грану.

„А њему као да је свеједно...“

„Па кад је свеједно, што не да нама? Не, он је бољи од нас, он је домаћински син, имао је некад нешто. Откако је с нама, тај господин шиљокуран увек нађе нешто, а ми...ОХО!“

„ОХОХО!“

„Иии-ју! Браћо! Браћооо! Вођооо!“

„Шта је? Шта...ух, сунце ти...“

„Уууу...дај да пипнем. Хах, још је топла!“

„Бокте, како Обри да пропусте ово?“

„Ни они нису што су били, хахаха!“

Вођа приђе, јашући на магарцу. „Дедер, момци, извуците је на чистац.“, забрунда.

Двојица уграбише за ноге леш младе жене, двојица за руке. Однесоше је неколико корака од тела осталих сељана. Кад су је спустили, одмакоше се. Вођа полако сјаха и загледа се у тело. Две ране око којих се скорила крв зјапиле су код леве дојке.

„Право кроз срце... Е па, момци, ред је да се вођа први намири“, рече дрешећи учкур. „После мене, онај који ју је нашао, па сви остали. Јел’ праведно?“

„ПРАВЕДНО!“

Нису дуго стајали мирно. Свађали су се и гурали око тога ко ће бити следећи после зајапуреног вође и срећног налазача. Почело је кошкање, потегоше се ножеви и тољаге.

Дивљи крик и звук налик пуцању дебелог леда натера најближе од њих да се окрену.

Адар је стајао раскорачен над лешом девојке. Крај његове леве ноге грчио се умирући вођа, разбијене лобање, док му је крвава пена врцала из безубих уста. Лице младића било је изобличено од беса. Неки се ухватише за амајлије које су им висиле око врата. Они искуснији почеше полако да праве широки круг око Адара.

„Шта уради, говно једно...“

Адар пребаци батину у леву руку. Десном извуче нож. Накострешен као рис, окретао се око себе, не одмичући од мртве девојке.

„Хајде...хајде...“, сиктао је, док су му се танка уста трзала и грчила. „Повешћу до врага макар тројицу.“

Круг се сужавао, али нико се још није усудио да нападне.

„Помири се са судбином“, убеђивали су га неки, „нема ти друге.“

„Заклео си се вођи, глупаче, као и сви ми.“

„Одбиј!“ Криви нож блесну. „Одбијте, не играјте се главом! Гадови!“ Насмеја се као луд. „Требао сам се убити, убити! Завршити као сви моји, а не да претекнем, да с вама бешчастим мртве...“

„Нико те није терао да станеш уз нас, момче“, добаци онај што је нашао мртву девојку. „А примили смо те као свог. Сад ћемо те огулити као липу, па те...“

Страховито крклање избило му је из прободеног грла, прекинувши реч. Сручио се у траву лицем надоле, са дугом црнопером стрелом забоденом у потиљак. Промукло халакање заорило се у честару на крају села, супротно од падине којом је дружина дошла. Обри су се вратили.

* * *

Од пљачкаша нико није избегао. Ратници су сјахали с коња и растурили се по попришту. Превртали су харамије као ови лешеве до малочас.

Поглавица је полако вадио стрелу из Адарових леђа, пазећи да не помери младића који је клечао крај мртве девојке. Смрт је нашао већ сасвим зауман, верујући да брани своју жену и дете.

Велики јунак, закључио је обарски поглавица. Умро је, а није пао, нити оружје испустио.

6 — Kuda idu divlje svinje

Vraćao se. Hodao je putem koji je sam davno raskrčio. Stazu su utabale životinje, nijedan čovek ga nije pratio. Veles je tada prvi upozorio Vrh da dolazi Stranac. Uznemiravao je životinjski svet, a krvavi nož, kap po kap, ostavio je na putu još uvek vidljive tragove, svaka stopa imala je svoju crvenu mrlju. Svarog je primio Stranca, tražio je da mu preda buzdovan, i pustio ga u rajski vrt. Dao mu je sve na korišćenje, osim jednog stabla.

„Ne treba nam pokajnik, nemamo šta da ti oprostimo. Ovde ćeš se spremi za novu bitku. Samo ne uzimaj plodove sa Drveta“, reče Svarog.

„Ali, ja tražim...“, zausti Stranac, i bi prekinut. Nema ali. Zapisano je, klačeš ih i dalje.

Bogovi su i te noći slavili, nije znao šta. Drvo je povilo grane prema njima, nudilo se kao kurva. Posekao ga je, zabranjene plodove nije ni probao, padali su truli na tlo. Prosuo je vino i urlao na prisutne, sve dok ga nisu okovali za stub u Središtu. Tu je nestao i poslednji humani trag, nije bio više ona svinja koja je bezbrižno živela, kao vepar kojem u divljini izrastu kljove obraštao je čekinjama, srce je okoštalo, postao je zver. Središte nije izdržalo.

Poklao je i brdske bogove, sekao je dojke boginjama, trulež se crvala brže nego ikad, medovina je postala kisela. Nije se smirio dok sve nije vratio Zemlji. Dugo je vidao rane na zgarištu, lečio se pepelom. Ožiljci su još tu, vide se i u očima, neljudsko crnilo koje se vraća u dolinu. Spustio se dovoljno, mogao bi ovde početi. Mora ga naći, bez njega se ništa ne može učiniti. Kada ga pronade više neće biti nikome potreban, moći će da se odmori, zauvek.

Stoka je crkla ili pobegla, kao da je bila svesna da ovu stazu ni ona ne može izdržati. Morao je sve sam da radi, ova zaprega je krenula. Polako, temeljno, pročešljaj teren, nađi ga. Hoće li se uplašiti kad ga vidi? Hoće li pobeći? Može li prihvatiti sudbinu koju mu Stranac donosi? Da li je već izgubljen, da li su ga dole slomili? Ne, to Stranac ne može da prihvati, oslu-

škuje Zemlju, čuje šuštao "živ je", želi da veruje u govor trava. I prevrnuće svaki kamen da ga nađe. Mora da nastavi da vuče.

Dolaze Pravednici, on to zna, neće završiti. Mora završiti, ne sme da stane. Zna da im je neko već javio, ali vuče i dalje. Doći će onim putem, nema drugog, moraće se ponovo suočiti sa njima, ali do tada nema odmora. Sve dok ga ne nađe. Tražio ga je vekovima, oseća da je blizu, ali oni su bliži. Već ih i sam čuje, konji će uskoro napustiti tvrdu utabanu stazu i zagaziti u oranje. Tu su najslabiji, tu će ih sačekati.

„Klačeš i dalje“, zapisano je. Smrad krvi ispod noktiju danima će ga podsećati, neće mu dati mira. Zemlja će teško upiti novi potok, pravednički sokovi joj smetaju kao i njemu, moliće ga da prestane sa tim, iako i sama zna da je nemoguće, Pravednici zaslužuju smrt. Ujednačeni topot odaje rasne konje, sad su mu već u vidokrugu, a talasasta griva uz savršenu dresuru je ženskih ruku delo.

„Momci, dobri su vam konji. Da vam ih nije Marica timarila?“, upita Stranac.

Pravednici ga pogledaše s nevericom, i nakon kratke ali žučne rasprave odgovoriše usiljeno: „Pa nemamo ti mi krive kurce, Stranče.“

„To se da proveriti, momci.“

„Da li ćeš prekinuti sa tim što radiš, Stranče, to je zabranjeno.“

„Zarađivati za nasušni hleb zabranjeno, otkad to?“, nastavi Stranac po svome, „Nego, da mi niste slučajno sreli majku usput?“

„Onu guzatu misliš? Jesmo, i lepo smo je pozdravili! Nego prekidaj odmah sa podrivanjem Poretka, inače ćemo morati da sprovedemo Pravdu!“

„Šta bre ko bre? Evo me, tu sam, dođite da me sprečite!“ Jedan Pravednik isuče sablju i uputi se prema Strancu. „Samo pazi malo, tu sam zasadio paradajz, pa ako bi mogao da ga zaobideš! Dobro... Platićeš mi i za te paprike!“

Pravednik počeo obilaziti oko Stranca, malo po krastavcu, malo po kupusu. Zagledao je njegove ožiljke, čekinje i kljove. Ustuknu pred prizorom

započevši rečenicu: „Ljudi, pa on je...“, skončavši munjevitim potezom Stranca koji ga poseče sabljom od učkura do beloga grla. Poslednje dve reči, „bio Gore“, ostali Pravednici nisu čuli.

Odjednom, Pravednikove oči počеше menjati boju, staklene beonjače otpadoše kao paperje, otkrivajući pokrov žućkastih dlačica. Dva bumbara izleteše iz duplji, a Pravednikova utroba poprimi oblik rasparane košnice. Ljuti roj se uputio ka Strancu, i on se branio trpeći snažne ubode s osmehom na licu. Znao je da ga je našao!

Stropoštao se na zemlju i nije se pomerao. Pravednici su mu sumnjičavo prilazili, očekujući napad. Stranac je i dalje bio nepomičan i čekao ih zatvorenih očiju. Jedan od Pravednika se osmeli da mu pride. Stranac i dalje nije reagovao. Pravednik mu stavi glavu na grudi, oslušnu i dade znak ostalima da je živ. Prideše i brzo vezaše njegovo oteklo telo, nije se opirao.

Dugo su putovali, drumove više nije prepoznavao, pripadali su nekim drugim ludacima, ali znao je da će se to uskoro promeniti. Došli su do jedne kasabe, i nakon nekoliko razmenjenih reči sa čuvarem udoše unutra. Načelnik je izdao naređenje, a Pravednici okovaše Stranca za stub u središtu. I dalje se nije bunio. Ostalo mu je samo da čeka. Srešće ga, to je neminovno.

Ujutru prolete konj pored njega. Žena koja ga je jahala činila je to bolje od većine muškaraca. Odjahala je do kraja kasabe prošavši pored pčelara koji je u tom trenutku skupljao med. Rekla mu je nešto, a onda zabola konja u slabine. Pčelar se uputi prema Strancu.

„Naš sin nije spreman.“

„Nisam ni ja. Ali zapisano je.“

7 — Kobajagi

Dečak najzad prestaje da vrišti. Nema više snage. Šteta, pomisli N., on baš voli kad vrište. Dečak se sad oglašava piskutavim plaćem koji svake sekunde postaje sve tiši. Kao kad stisneš gumenu igračku. I N. stiska iz sve snage. Ubrzava ritam koga sad prati prijatno pulsiranje u njegovoj glavi i međunožju. Oseća sopstveni znoj kako se meša sa dečakovim. Oseća omamljuću aromu čistog užasa. I uživa. Uživa u svakoj sekundi i zna da nije pogrešio kada se odlučio na ovaj korak. Ovako je svima dobro. Njemu ponajviše.

Šutira bezimenog dečaka koji se kotrlja u ćošak gde nastavlja da cvili. N. posmatra par sekundi tu prljavu i slinavu grudvu mesa a onda se uz narastajući osmeh, i ne samo osmeh, okreće ka drugom kraju prostorije gde ga strpljivo čeka njegov andeo. Nema potrebe da odugovlači, sat vremena će u svakom slučaju isteći za 18 minuta i 26 sekundi i on će ih iskoristiti najbolje što može. Devojčica gleda u pod. Pramenovi zlatne kose gotovo joj prekrivaju lice. N. podiže svoju ruku i nežno joj uklanja pramen kose sa lica. Ispod njega se ukazuje plavetnilo oka. Strah i zbunjenost kovitlaju se u tom pogledu. Njegova omiljena kombinacija. O, kako će uživati...

* * *

N. se pravio da pomno proučava stavke ugovora. Sve je on to već znao napamet. U mislima je bio negde drugde, pokušavao je da nekako u sebi sumira sav značaj predstojećeg čina, a ponajviše je želeo da pogledom nekako obuhvati i ono što tek predstoji. Jer, ovo je za njega bila prekretnica. Nije bila samo stvar u novcu, iako će se upravo lišiti svoje životne uštedevine i porodičnog nasleđstva. N. je već prihvatio nužnost ove promene. Međutim, kopkala ga je, i pomalo plašila, mogućnost da je sve ovo uzalud, da neće uspeti da postigne taj toliko godina priželjkivani balans. Da postane, a sada i ostane,

dobar muž, za nekoliko meseci i otac, da se uklopi u zajednicu, pa makar sve to bila maska na koju je počeo možda i previše da se navikava. Ovo je bilo rešenje. Samo jedan potpis i svima će biti dobro. Njemu ponajviše.

Čovek u sivom odelu diskretno je pročistio grlo i N. je podigao pogled sa svežnja papira koji su čekali na potpis.

„Još jednom da ponovim i da istaknem“, uvežbanim glasom odvratio je čovek u sivom odelu, „diskrecija je zagarantovana. Nakon instalacije slede tehničke provere na svakih šest meseci, u toku prve dve godine, a potom na svakih godinu dana. Nakon deset godina sledi produženje ugovora, ukoliko to želite. Vaša porodica ni na koji način neće biti upoznata sa bilo čime. Diskrecija je apsolutna.“ Naglasio je poslednju reč.

Potpisao je gde treba i rukovao se sa čovekom u sivom odelu, koji mu je uputio osmeh kakav je N. vidao samo kod sebi sličnih.

* * *

Preostale su tri sekunde. Nikada mu se nije desilo da prekorači utvrđeno vreme, uvek bi to bilo nekoliko sekundi ili čak i minuta pre isteka. Ne može sebi sada da priušti bilu kakvu vanrednu intervenciju, pogotovo što je godišnja tehnička provera za svega devet dana. N. spušta ruku na svoje čelo orošeno kapljicama znoja. Ruka mu jedva vidno drhti i puls mu je malo ubrzan. Kroz nekoliko godina moraće da razmisli o tome da li je sat vremena dnevno ipak previše. Za ovako nešto ne postoji osiguranje. Diskrecija je apsolutna.

Na putu od radne ka spavaćoj sobi čeka ga mala stanka, kao i svako veče. Polako otvara vrata iza kojih ga dočekuje dečiji osmeh. Poljubac za laku noć. Ritual kojeg se religiozno pridržava, gotovo u strahu da ne sme da propusti niti jedno veče kako ne bi uzburkao mirni tok svakodnevice. Njegov andeo. Pramenovi zlatne kose gotovo joj prekrivaju lice. N. podiže svoju ruku i nežno joj uklanja pramen kose sa lica. Ispod njega se ukazuje plavetnilo oka.

„Laku noć, tata.“

„Lepo spavaj, anđele.“

Smešta se u svoj krevet i prožima ga prijatan umor. Tiho disanje dopire sa desne strane kreveta, koja pripada njegovoj sada usnuloj supruzi. N. se pažljivo namešta tako da izbegne čak i slučajan dodir od tog drugog, njemu stranog, tela. Okreće se na stranu i gleda u brojke na digitalnom satu. Za 18 minuta će biti tačno 11 časova. Šta sve može da se uradi za 18 minuta... N. zatvara oči i dok pada u san, na kratko, u deliću sekunde, koji njegova svest ne uspeva ni da registruje, njega bocne jedno sećanje. Nekada ga je to sećanje progonilo, ali prošle su godine, zapravo decenije, otkad nije svesno pomislio na ujka Tomu.

Ujka Toma, za razliku od N., nije imao Simulator.

8 — Viline vode

Kanonade su zatreskale Tvrđavom.

„Gospodine!“

Novi posilni. Nikad ga ničemu neću naučiti. Gori je od najgore muve, peca tek kad je siguran da ne sme nikako.

Pustio sam da mi šešir, kao slučajno, sklizne preko lica.

„Gospodine! Spavate?“

„Razmišljam. Ne dernjaj se.“

Kanonade su se pojačale, Tvrđava se stresala.

„Ali gospodine! Stigli su!“

„Čujem. Ne dosaduj.“

„Ali gospodine, mnogo ih je, kako ćemo?“

„Vi nećete nikako. Ja ću možda nekako.“

„Ali gospodine...“

„Tutanji!“ frljnuo sam dopola ispražnjenu flašu, nažalost, mašeći mu glavu.

Verovao sam da prljava posla uvek namirišem na vreme. Otresao bih ih kao lepljivo sa prsta i podbrisao nos. Biće da sam se ipak jednom prevario, davno, pomislio da je volim. Bila je od močvare ćerka, sitne karaše je zubima gonila; divija i lepa kao da je jedini cvet na vodi.

Pređu od finih niti te priče sam potrgao, sad da li njoj ili sebi, skoro da je nebitno. Tad sam zanat ispekao, rekao sebi, *u pustinji ćeš živeti, bez vode, da joj se ni žubor ne nasluti*. Čitav život sam te reči ponavljao, bile su mi mantra.

Gledao sam u vez tih istih reči, pedantno raspoređenih po dugačkoj, a uskoj krpi. Matora skitnica se pojavila pre par dana, jedino je to uz sebe nosila. I tačno kazala sve kako će biti.

Mahnua sam za novom flašom, otpio jedan dugačak gutljaj, prevukao šakom preko ovlaženih brkova. Smrdeli su na užeglo, masno i prašnjavo.

Smrkavalo se. Razgaženim tlom je, u žućkasto, iskrila izmaglica. Spustio sam čizme sa ležaljke, razmrljao dlanovima nešto malo uhvaćeno od te vlage.

„Viline vode...”

„Izvolite gospodine!” poskočio je, sve iskretajući šiju ka kapiji. Mučio se sa zvucima treskanja i zlim naznakama očitog u njima.

„Dokle su stigli?”

„Prvi bedem je skoro pao.”

„Nabadaj pa diži glave.”

„Čije glave?”

„Čemu sam vas učio, mater...” flaša mu je prsnula o zid, tik pored glave. Nije se ni mrdnuo. Mene se samo bojao, strah od onog napolju ga je ledio.

„A, njihove, mrtve!” trznua je mačetu.

„Dovedi mi matoru skitnicu. Prvo ću to”, prebrisao sam znoj sa čela, krpu gurnuo u nedra.

* * *

„Danas me nemoj tući. Dovoljno sam bijen. Nemaš me zašto tući. Slab sam. Mator i slab”, sasuo je čitavu čašu u sebe, ne trepnuvši.

„Kažeš, Koljaču iz Pustinje”, nasuo sam mu još rakije u čašu „je došao kraj?”

„Ja sam samo poštonoša.” Ispraznio je čašu i, još gutajući, mahnua prstom da je dopunim.

„Čije je ovo?” razmotao sam po astalu dugačku, a usku krpu sa zapisom. Blenuo je u praznu čašu. Gurnuo sam mu celu flašu. „Odakle ti ovo?”

„Mmm”, zgrabio je flašu i turio je u džep.

„Planiraš da odeš odavde? Da je na miru popiješ?“ Nategao sam pištolj i zabo mu ga u grlo dovoljno duboko da nije bilo potrebno ni okidati; da sam protresao rukom, zrno bi mu se skotrljalo pravo u želudac.

Kakav gad. Nasmehio mi se. Grickao je bezubim vilicama cev pištolja.

Ne skidajući pogled sa mog, pružio je rukom preko astala, privukao krpu. Lagano ju je prostro ispred sebe, poravnao da lako vidim napisano. Kućkao je prstom po svakom izvezenom slovu. Pa još jednom, redom, kao da me uči čitanju. Zakočio sam pištolj.

„Kažeš, jebao sam Vodenu Vilu?

„Jesi.“

„Nisam.“

„Jesi.“

Ponovo sam otkočio pištolj.

„Jesi, jesi“, zakikotao se pa mučno zakašljao.

Izvadio je flašu iz džepa i nasuo mi u čašu. „Jesi, jesi, a očito je i tvoj sin oplodio neku drugu Vodenu Vilu“, potegao je iz flaše, „i sad došao po svoje. Tako to ide, Zlo da im se prenese. Koliko puta još želiš da ti istu priču pričam?“ Kao da je izgubio interesovanje za mene, gledao je kako balončići prskaju i tanje venac.

„Mi ćemo sad da pijemo, pa da putujem“, prenuo se, nasuo i sebi u čašu.

„Nije ona bila zla.“

„O, jeste“, flaša kao da se punila posle svakog njegovog izvrtanja u grlo.

„Ona nije bila zla! Ja sam nju udavio, ja sam Zlo!“

„Udavio Vodenu Vilu? Ne budi smešan“, nazdravio je izrečenom, sad iz čaše. „Ti bi da si Zli Koljač iz Pustinja, lopurda ne najobičnija, šljam bez stida i srama...“, konačno su reči krenule da mu zapinju na usnama, „a u stvari si glup. Iskoristila te je. O da, glup si, jako!“ zastao je, uzeo krpu. „I da znaš da nisi prvi.“ Gužvao ju je, presavijao, gledao kao da će mu vremenom odgovoriti.

Gurno ju je da se kotrljanjem razmota meni preko astala. „Ti si se udavio. U njoj.“

U pustinji ćeš živeti, bez vode, da joj se ni žubor ne nasluti, nisam pogledao u zapis, jasno i davno mi je bio upečen u mozak.

„Misliš, bio si prvi kome su te reči jako dobro zazvučale? Misliš, kletvu si izabrao svojim rečima?!“ nagnuo se, lupio šakom krpu, pa zgužvao. Zaukao ju je da mi padne pod noge.

„Spakuj to, trebaće ti, jednom“, pokazao je kao da bi zapalio, gurnuo sam mu tabakeru i šibice, „kad dođe vreme“, isisavao je prve dimove, „da posetiš sina“, uživao je u cigari previše očito, „prvi i poslednji put“.

Ispalio sam mu sve, stao tek kad je počelo škljocati u prazno. Smešno mu se pušilo iz rupa na grudima.

„Tako je moralo biti“, krkljao je ispod stola, „tako je i trebalo biti“. Prišao sam mu. Prstom me je pozivao, nagnuo sam se. Pljunuo me je u oko. Slabo sam ga kroz crveno video, ali sam i naslepo dobro punio pištolj.

„Tako, tako“, zgrabio je cev pištolja, naslonio je sebi na čelo, „Zver iz Pustinja će otputovati na Naš način“.

Drugom šakom je prihvatao oroz „krpu nosi sa“, počeo je da povraća krv, „sobom, čuvaj je i donesi mu je“, klonula mu je šaka sa cevi pištolja, „kad vidiš da Viline Vode dolaze“.

Okinuo je.

Rekao mi je i prepoznao sam ga. Zver iz Pustinja. Davno sam mu Tvrđavu preoteo a nikad ga, do sad, nisam ni video.

* * *

Soba je bila ista. Posadili su me u stolicu. Gužvao sam krpu u džepu i gledao ga. Lep, jak, pre i posle svega, prek.

Opalio je par šamara, tek da mi se vilica razmrda. Nasmešio sam mu se. Bubnuo me je pesnicom u oko.

„Imam nešto za tebe“, razmotao sam krpu po astalu. I nasmešio mu se. Bubnuo me je u drugo oko.

Odšetao je do prozorora, otvorio ga i duboko udahnuo. Frknuo je na nepoznato.

„Viline Vode sinko, Viline Vode“, lepše sam poravnao krpu na astalu, radovao se rakiji pre putovanja. „To te majka pozdravlja.“

Prve kanonade su zatreskale Tvrđavom. Tačno na vreme. Sad će i rakija.

9 — Snajperista

Ne znam šta će biti. Slutim mir. Crvenilo u daljini koja traje. Šta to znači? Mir u zatvoru ili mir na slobodi dok gledam zalazak sunca u malom ribarskom mestu na sred Pacifika? Voleo bih da je ovo drugo.

Situacija je neizvesna. Prebacili su me u zatvorsku bolnicu. Hoće da me roknu ili ja treba nekoga da roknem? Opet bih voleo da je ovo drugo. Jedan znači opasnost. Znači da će se desiti prvo.

U uglu na plafonu dva pauka pletu mrežu. Pored sijalice su dve fleke. U drugom ćošku jedan pauk plete! Računajući prvu mrežu opet ih ima dve. U sobi su 4 kreveta. Dva plus dva. Dvojica od nas su ubice, a dvojica nisu. Biće dobro. Sve je deljivo sa dva.

Rajko je dovoljno lud da proba da me udavi dok spavam. Jebe se njemu što mu je ostalo još samo dve godine. Ubijanje mu prija. To mu je prestiž u životu. Uradiće to za džabe. Matori i klinac nisu opasni. Plaše se. Moraću pažljivije da spavam.

I onako ne mogu da zaspim. Poslednji posao sam loše odradio. Dugo se branio. — Pusti. Biće ti lakše — rekao sam mu pre nego sam mu zabo nož u srce. Svesno mi je dao svoj život. Nisam trebao da mu pogledam u oči. Od toga ne mogu da zaspim.

Bio je drukara. Da ja nisam, neko bi drugi uzeo kintu i uradio isto. Nemaju dokaze protiv mene. Drže me ovde na pravdi Boga. Ne mogu mi ništa. Zato i hoće da me skenčaju.

— 'Aj mo na kafu — javlja se Rajko iz svog kreveta. Gledam ga. Dva oka. Dve rupe na nosu. Na jednom nosu. Bolje da pazim.

— Jel' ideš? — ustaje iz kreveta. Puštam ga da ide ispred. Patike mu škripuću u ritmu. Dva po dva. Ulazim za njim u te-ve salu. Dva robijaša nam ustaju. Sedamo za sto ispred televizora. Uzimam daljinac i puštam drugi program. Čini mi se da iza sebe čujem nezadovoljnu tišinu. Okrećem se. Svi gledaju program broj dva. Dobro je.

— Dobra ti je jakna — opipava mi rukav kožne jakne. Nabo bi mu glavu u sto.

- Nije loša — gledam ga u oči. Ne obara pogled. Kezi se.
- Jel' takva bila i ona? — pitam i prvim isti kez.
- Mnogo sereš — prestaje da me gleda i menja program.
- Ostavi! — otimam mu daljinac, vraćam na drugi i štekam ga u džep.

Nije normalan. Ubio je kamiondžiju koji ga je povezoao. Svidela mu se njegova kožna jakna. Sad mi menja programe. Neće moći ove noći.

- Koji ti kurac? — zbunjen je.
- Gledamo drugi. Opušteno.
- 'Aj kad ti kažeš.
- Izvolte gospodo — Žuća nam donosi kafu.

— Uzmi — Rajko mu pokazuje kutiju cigareta na stolu. Žuća uzima i gleda u mene. Klimam glavom u znak da može i iz moje kutije da uzme jednu.

- Hvala — stavlja cigaretu iza uвета, a drugu pali dok se udaljava.
- Kolko ih je mali pobio majku ti jebem — gleda Rajko za njim.
- Majku ti jebem — namerno ponavljam. Ne buni se.
- Serijski ubica — nastavlja da komentariše malog.
- Nije ti to serijski ubica.
- Nego šta je?
- Serijske ubice su ludaci koji ubijaju bez razloga.
- A koji je njemu bio razlog?
- To mu je bio posao.
- Posao da ubija koga stigne?

— On je bio snajperista. Imali su motorole. Tačno su im govorili koga da skinu, a koga ne. Razumeš?

- Ne razumem.
- Šta ne razumeš?
- Što ga braniš?
- Ne branim ga.
- Braniš ga! — optuživački me gleda.
- Braniš ga, jer ubija za kintu. Isto kao ti — nastavlja da sere.
- Ne, nego će da ubija za kožne jakne.

— Dobra ti je jakna — opet mi pipka rukav. Nabošću ga.
— Ti si bolesnik — sklanjam ruku. Gleda me mrtvim pogledom. Više života je bilo u očima one drukare pre nego sam je završio.

* * *

— Ti znaš Damjanoviću zašto si ovde — gleda me nadzornik Adam dok sedi za stolom u svojoj kancelariji.

— Ne znam — odgovaram, dok stojim ispred njega sa druge strane stola.

— Teško ti je delo. Nemoj da misliš da si najpametniji. To što više ne koristiš vatreno oružje ne znači uopšte da si neuhvativ. Sada se rade de-en-ka provere. Dovoljno je da ti je jedna dlaka kose otpala na mestu zločina. — Debela faca mu se samouvereno smeška. Jednom rukom legano vrti jednu olovku nad jednom beležnicom, a jedna ruka mu je ispod stola. Sa njom možda drka jedan kurac. Sve je u znaku broja jedan što znači da će se desiti prvo. Najebaću.

— Ne znam. Kakve dlake? — teram svoju priču.

— Vidaković je moj uparavnik, bio i ostao. Uvek mi je pomogao, a i ja njemu — Adam skreće temu na mog advokata opušteno dižući dve noge na sto. Zavaljuje se u naslon, a dve ruke stavlja na dva rukohvata od stolice. Uhh... Dobro je.

— Znam. Rekao mi je to. — Kroz glavu mi proleće kinta koju sam dao Vidakoviću da bi pristao da me brani. Kao bivši upravnik okružnog zatvora u Beogradu ima uticaj kako na sam zatvor tako i na pravosuđe.

— Vidiš Damjanoviću ti nisi glup. Znaš šta si uradio. To i policija zna, a i ti znaš da oni znaju.

— Ništa nisam uradio. Šta znaju?

— Dobro, dobro. Tvoj advokat se potrudio da ti olakša.

— Šta da mi olakša?

— Da izadeš odavde. Valjda to hoćeš?

— Hoću.

— E vidiš. Onaj Žuća iz tvoje sobe smeta nekim ljudima, a ti dobro znaš šta to znači — Adam spušta dve noge sa stola, a dve ruke stavlja na njega. Još uvek je sve u znaku dvojke. Dobro je. Znači treba Žuću da roknem.

— Recite. Kako da ja tu pomiognem?

— Danas je utorak. Ja sam u Četvrtak na noć dežuran. Sve ti je jasno?

Hoće da odradim Žuću u njegovoj smeni da bi ispalo da je i on tu doprineo i da bi za to dobio kintu.

— Jeste — odgovaram dok me ispitivački gleda.

— Ajde idi. Neko će još da pomisli da se nešto dogovaramo.

* * *

Gledam dva pauka kako i dalje pletu mrežu na palfonu. Čak se i na mreži u drugom uglu pojavio još jedan pauk. Ležim u svom krevetu, a Rajko u svom. Matori spava, a Žuća negde žica pljuge.

— Stvarno je ovaj mali žuti pičkurina. U pravu si — opušteno kažem Rajku dok gledam dve fleke pored sijalice.

— Kažem ti ja.

— Pun mi ga je kurac. Pustiće ga ladno za 4 meseca.

— Znam brate, znam. Leži, jer je pijan naterao magacionera na ratištu da mu da jebene cigarete — počinje nervozno da se vrti na krevetu.

— Snajperista, mamu mu jebem. Pobio je bez razloga ko zna koliko žena i dece.

— Usta ga jebem.

— Kako bi mu jebo kevu brate.

— Treba ga ubiti.

— Treba. Vidi brate, ako to uradiš imaš jaknu od mene.

— Onu tvoju? Kožnu? Crnu?

— Tu brate.

U očima mu prvi put vidim trunku radosti života.

10 — Schwarzer Donnerstag

Herr! Die Not ist gross! Die ich rief, die Geister, Werd' ich nun nicht los.

Gete

Nad četvrt Nojgraben — Fišbek spustila se grozomorna noć. Iza Elbe, kao utovljena životinja, ogrezao u raznobojnu svetlost, dahtao je i preživao Hamburg, luka severa.

Ulicom Hercogštrase odzvanjali su koraci. Tupi i nervozni, ali brzi. Jedan je čovek sličan senci, lica skrivenog obodom širokog šešira, žurno koraćao spuštajući pogled pred retkim prolaznicima. Ime mu je Maksimilijan Štajnhof.

Stao je kraj zgrade broj pet. Osvrnuo se, potom popeo uz stepenice. Ušao je u lift i pritisnuo dugme ne mareći za pozive starije gospode koja ga je molila da sačeka. Sprat: poslednji. Izašavši, došao je pred vrata na kojima je pisalo — porodica Bakhorn. Zazvonio je.

„Maksi, kakvo iznen...“

Metak. Drugi, treći, četvrti. Bljeskanje iz prigušivača bilo je glasnije od pucnja. Žena je za trenutak zakrzala telom, blesavi osmeh iznenađenja joj je sevnuo na licu i zgrčio pogled, da bi se potom, ni ne jauknuvši, stropoštala niz zid.

„Hana, ko je to?“, začulo se iz unutrašnjosti stana.

Maksimilijan Štajnhof je ušao, nehajno preskočio preko mrtve žene i zatvorio vrata. Otišao je najpre u dečju sobu, dobro mu poznatu. Hans Joakim je pisao. Osetio je blagi dodir na potiljku. Nešto tvrdo i hladno ga je nateralo da okrene glavu. Čika Maksi! hteo je da vikne. Umesto njega, progovorila je cev „berete“. Dečja ruka je utrnula, mlaz krvi je šiknuo iz usta-šca i rane i poprskao nedovršenu rečenicu: Mama voli tatu zato što...

„Hana, čuješ šta te pitam?“, ponovo je graknuo onaj isti glas. Štajnhof je ćutao. Uzeo je olovku umrljanu krvlju i dopisao: ... je on lažov, prevarant,

manipulant, lopov i neznalica! Potom je krenuo ka nestrpljivom glasu. Ponovo pitanje: „Ko je?“ Ovog puta stigao je odgovor:

„Ja sam, Hajnrih.“

Hajnrih Bakhorn, uvaženi književni kritičar, podigao je pogled sa širom otvorenog jutarnjeg izdanja *Der Špigla*. Ustao je iz fotelje skidajući naočare:

„O ti si, druže, uđi, uđi! Baš sam mislio da te pozovem. Upravo čitam Hicfildovu kritiku *Gotešlesterera*. Bio si u pravu, ti...“

„Ćuti!“

Štajnhof nervozno izvadi iz unutrašnjeg džepa kaputa jednu knjigu i baci je Bakhornu u naručje. Knjiga pade na pod i otvori se. Belina neispisanih stranica pekla je oči.

„O ne, Maksi, zar opet? Doktor Nojndorf ti je...“

Metak. Jedan. Drugi. Noga i ruka. Bakhorn posrnu i tresnu svom težinom na fotelju.

„Prazne knjige, Hajni, druže moj. Prazne! Doći će ti glave kao što su ispisane mnogima pre tebe!“

Treći metak izdubio je pepeljastu rupu u pročelavoj glavi Hajnriha Bakhorna.

Ubica potom uze bačenu knjigu, vrati je u džep, i brzim korakom napusti stan.

* * *

Nedaleko odatle, u Hornštrase, u policijskoj stanici Ost 7, vodila se grozničava prepirka.

„Ali, šta znamo, agente Krup? Posle Holclajtnera, da vidimo... muž, žena, dvoje dece, ubijeni su i svi članovi porodice Molders. Posebno je kod ovih potonjih sadizam ubice došao do izražaja, kao što vam je poznato Peteru Moldersu isčupan je jezik, izvadene oči i odrezani prsti desne šake. Sva ubistva ukazuju da je počinilac hladokrvni manijak. Taj Štajnhof je ispitan. Dovraga, tvrdoglavi ste! Pivnica „Hanza“ je sastajalište pisaca i sličnih danguba. Malo koja noć protekne, a da se ta škrabala ne potuku. Zar...“

„Ali, agente Miler, Štajnhof je javno pročitao spisak za likvidaciju. Ubrzo su počela ubistva.“

„Nijedan ubijeni nije sa njegovog spiska!“

„Ali svi ubijeni imaju veze sa književnošću.“

„Ništa ne ukazuje na Štajnhofa. Ima alibi. Svaki put je imao alibi.“

„Predlažem na ponovo bude priveden. Zahtevam!“

U zadimljenu prostoriju iznenada uđe uniformisani službenik, pomalo smeten.

„Načelniče Miler, desilo se još jedno ubistvo. Bakhorn!“

Agent Krup je pogledao svog kolegu boginjavim pogledom hijene. Znam da sam u pravu, kao da je hteo da ureže tu misao u Milerovu svest. Ne dograbivši kapute, izašli su u kišnu noć i zaputili se na mesto zločina.

* * *

Izašavši iz stana porodice Bakhorn, Maksimilijan Štajnhof se taksijem odvezao do svog doma u Gros Borstel Štrase. Rekao je vozaču da sačeka. Ubrzo se vratio noseći sa sobom poveću putnu torbu. „Do gradske biblioteke!“, zapovedio je.

Kotrljajući se preko pustih kvartova, stigli su pred knjižnicu neposredno pred njeno zatvaranje. Nehajno plativši vožnju, Maks utrča u biblioteku.

Pogled mu je bludeo. Zadihan i vidno nervozan, odlučio je da stane kraj zastakljenog ormara na čijim policama se šepurio prvi štampani primerak „*Der Zauberlehrling*“. Užurbano i ne mareći za dešavanja oko sebe, izvadi iz torbe jedan trolitarski kanister benzina i njegov sadržaj izruči na ormar. Kresnuo je šibicu i izazovno se iskezio čoveku koji je, užasnut, trčao ka njemu da ga spreči u nameri. Vatra je brzo planula, halapljivo gutajući drvo, parket, vrata. Odjeknu alarm. Piroman poče vikati uspaničenim čitaocima: „Ne čitajte knjige! Spalite ih!“ I izađe cerekajući se.

Policija ga je uhapsila oko ponoći, dok je ispisivao ko zna koju stranicu svoje čuvene *Prazne knjige*.

„Zašto ubi one ljude, Maks?“ , čudio se policajac dok je vodio Štajnhofa kroz hodnik.

„Ti si policajac, je li tako?“

„Pa vidiš.“

„Imaš pištolj?“

„Imam.“

„Jesi ubio nekoga?“

„Nisam, idi u...“

„Nisi? Pištolj ubija svojom municijom, zar ne? Knjiga, makar i najbolja, na određeni način ubija onim napisanim u njoj. Nisi znao? Možda ne znaš da čitaš? Tebe neću ubiti. Ali hoću sve koji pomisle da se zaludjuju knjigama! Moja je misija da uništim sve knjige sveta! Da! Da ubijem sve pisce, izdavače, čitaoce!“

Ušli su u sudnicu. Bila je krcata. Sudija je bio strog i namršten. Za prvog svedoka u procesu pozvan je izvesni K. H. Po novom statutu UNa, prineta mu je jedna knjiga nad kojom je morao da se zakune da će govoriti istinu. Položio je dlan na korice. Na njima je zlatotiskom bilo napisano: Mein Kampf...

U ovoj zabiti sam tri dana i već sam ubio šestoricu, a moja meta se još uvek nije pojavila. Znao sam da će biti ovako od trenutka kad sam parkirao leteći skuter i zagegao se glavnom prašnjavom ulicom. Osećao sam poglede ljudi na ulici kao užarene snopove po mojim leđima — mali, zdepasti debeljko, ružan kao pas, sa laserskim pištoljem za pojasom, ljulja se u pravcu birtije kao da je upravo oslobodio Univerzum. Uvek ista priča: prvo podsmeh, pa direktno zadirkivanje, uvrede, napadi, a onda prskanje krvi, neverica i vrištanje. Budale.

Prvog dana smakao sam dvojicu za kartaškim stolom. Varao sam, naravno, jer bez toga ne vidim ništa zanimljivo u pokeru, ali nije u tome bio problem. Pomenuli su nešto o tome kako rugobni kepec ima isuviše sreće i da životinjama ne treba dozvoliti da ulaze baš svuda. Rekao sam da su životinje očigledno već opštile sa njihovim babama, a možda im baš upravo opasuju sestre. Odmah su skočili, ali odmah su i pali. Sutradan su došla dva brata jednog od njih i bio sam prinuđen da im zatrem lozu. Juče su se pojavila dva mračna tipa i dobacivali mi nemaštovite uvrede preko stola. Krčmar upravo briše njihove ostatke sa zida i gleda me poput prebijene životinje čikljeći jednim okom koje sam ostavio da mu se nađe. Pevao je kao slavuj noćas i priznao da su dvojicu pacera poslale neke kukavice iz grada. Oh, kako je strah divan pokretač čoveka! Uplašili su se mene kojeg su prvog dana svi smatrali karikaturom...ako se meta ne pojavi sutra, pozabaviću se malo i njima. Trudiću se da budem originalan, pucanje u ljude postane zamorno posle nekog vremena, posebno ako je u pitanju gomila zastrašenih zečeva koji ne pokušavaju da se brane.

Meta je stigla i zamrzeo sam ga istog trenutka kada se pojavio u krčmi. Visok, lepuškast kicoš bezdušnog pogleda ležernim korakom je došao do

šanka i naručio piće neobazirući se na jednog krčmara koji je drhtao kao prezategnuta žica. Ovo će biti lako. Znam da si samo u prolazu, Lepi, ali proći nećeš.

Ustao sam i došao do šanka. Nije se ni okrenuo prema meni, mada sam video da je u ogledalu primetio moj pokret. Misli da sam bezopasan, kao i svi koji me vide prvi put. Naslonio sam se i povukao ga lagano za rukav, bez ikakve žustrine, volim da verujem da sam čovek od stila.

— Ej, Lepi, nisi platio ulaz!

Mrzovoljno me je pogledao.

— Odjebi, kepecu!

Tu smo, dakle, momče.

— Visok sam preko 120 cm, Lepi.

— Ne zovi me Lepi, kepecu. Ne zanima me koliko si visok. Odjebi u skokovima.

— Izadi na ulicu i reci mi to opet, Lepi.

— Ne borim se sa kratežima, Kepi.

— Tvoja keva sinoć nije imala ništa protiv mog krateža, Lepi. Zovi me „tatice“ od danas.

Prvi put pogledao me pravo u oči. Ne znam šta je tamo video, ali osetio sam kratak odsjaj nesigurnosti, kao da je tek sad opazio jednog gazdu krčme, nevešto opranu krv na zidovima i na kraju ružnog, niskog debeljka sa laserskim pištoljem na boku.

— Izadi napolje — potrudio sam se da mi glas bude što hladniji. Teatralno sa moje strane, priznajem.

— Pa...hajde. Lep je dan za umiranje.

— Oh, vrlo uzbudljiva konstatacija. Izlazi prvi i ne kenjaj.

— Nećeš mi pucati u ledja, zar ne?

— Pa da propustim da vidim izraz tog andeoskog lica dok umireš? Ne brini.

Stali smo jedan naspram drugog, napolju je bio tmuran dan, nije bilo sunca da komplikuje stvar, mada teško da bi to nešto promenilo.

— Kako se zoveš, kepecu? Da znam koje ime da ti urežem na spomenik.

— Vidim da si dosta vremena proveo po antikvarnicama čitajući romančice i gledajući one dosadne pokretne slike. Nije bitno moje ime, a ni tvoje, dobri ljudi ovog grada pobrinuće se za tvoj pogreb.

Dobri ljudi ovog grada bili su na ulici, virili iza ćošкова i kroz prozore, dobro sam znao šta je u glavi svakog od njih. „Ubij odurnog kepeca! Ubij ga odmah, oslobodi ovaj svet te čudovišnosti! Spasi nas!“ Žao mi je što ću vas razočarati, dragi moji, ali odurni kepec će danas ostati da stoji na ulici.

Lepotan je potegao brže nego što sam mislio, ali opet nedovoljno brzo. Nemi uzdah razočarenja kao da je prekrrio ceo grad. Lepi je klečao neprijatno iznenađen rupom u grudima kroz koju sam mogao da vidim celu aleju zgrčenih, belih lica građana. Tajna je u kratkim rukama, dečko. Okrenuo sam se da napustim ovu rupu, niko nije pokušao da me zaustavi.

— Nakazo!!! Pacove!

Da li je moguće?

— Ubio si ga, nakazo!

Visoka plavokosa devojka stajala je pored leša i vrištala u mom pravcu, verovatno sestra ili verenica bivšeg Lepotana. Sa njom je bila neka odrpana ružnjikava devojčica velikih očiju, služavka, možda štićenica, s obzirom na razliku u odeći.

— Nakazo! — devojka je bila uporna.

Prelepa je, prava vila. Dobar dan, vilo, ovo ti nije trebalo. Opalio sam tri puta, dva hica su joj okrnula obraze, a treći joj je prošao pravo kroz razdeljak. Onesvestila se skoro istog trenutka. Nikad više nećeš biti tako lepa, vilo. Vila sa ožiljcima. Kroma mi, prava sam umetnička duša.

Sada napokon mogu da krenem, ovi crvi iz grada neće biti spremni da me gone bar još nekoliko sati, ako uopšte skupe petlju za tako nešto. Svi su

opasni i pametni kad opasnosti vide leđa. Skoro sam stigao do svog skutera kad sam osetio nečiju ruku na ramenu. Okrenuo sam se i uperio laser pravo u lice odrpane devojčice. Gledala me je svojim velikim očima i stezala kamen u drugoj ruci. Hrabro dete u gradu bednika. Mogla je da uzme oružje od Lepog, ali nije. Suze i bes u pogledu, ali nije uspela da natera sebe da me napadne kamenom. Još uvek ima nečeg dobrog u njoj. Nežno sam sklonio njenu ruku sa svog ramena. I ja sam jednom tako stajao na prašnjoj ulici nad telom čoveka koji je samo hteo da me odbrani, mene, izroda i grešku prirode. Idi kući, mala, još nije tvoje vreme. Odrasti, nauči da koristiš laser i tek onda me potraži. Možda budeš brža. Možda.

Napokon sam napustio grad i sad letim pustopoljinama. Prija mi vetar na licu, šteta što nikad neće moći da oduva svu prljavštinu. Gospodar će biti zadovoljan. Obožavam svoj posao, zato ga tako dobro i obavljam. Ja sam LearzA, uništitelj svega lepog.

12 — Večno proklet

Hitao je mračnom šumom, strahujući za život. Lice mu je bilo unezve-reno, oči raširene. Zapinjao je i saplitaio se, ali nije zastajao; znao je šta će se dogoditi ako stane. Za petama sam mu bio, sa svim paklenim nemanima pokraj sebe; zverima Luciferovim, armijom prokletih. Uz krik nemoći, stropoštao se u jarugu; lice zario u blato. Podigao je pogled i video plamene oči onog koji je proklet. Podigao sam ruku, više zversku nego ljudsku, sa kandžama demonskim; iz daljine se čuo glas, „Ne! Ne čini to!“; zamahnuo sam. „Crkni!“

Osetio sam hladnoću po leđima; u ustima, ukus trave; u nosu, miris sveže rose. Teško sam otvorio oči i video blatnjavu zemlju pred sobom. Još jedna noć provedena u jarku. Glava mi je bila na ivici pucanja. Odvratan, ali dobro poznat smrad kiseline mi je povukao pogled na dole, ka bari sopstvene izbljuvotine u kojoj sam proveo noć. Podigao sam se na nesigurne noge i izašao iz jarka. Neki klinac je prolazio pored, sa školskom torbom na leđima.

„Mali! Daj pedes’ dinara za pivo!“

„N... nemam.“

„Ej bre! Ne laži!“

Uplašio se, napravio par koraka unazad. To me je osililo. Prišao sam mu i zategao šaku ka njegovom licu. Od siline udarca je pao na zemlju, dlanom držeći zacrveneli obraz. Iz džepa je, cmizdreći, izvadio plavu stotku.

„Hvala na bakšišu.“

Krenuo sam ka kafani koja je bila nedaleko odatle; gde sam i sinoć bio, valjda. Na putu preda mnom se pojavila.

„Jovo, dokle ćeš biti takav?“

„Beži od mene spodob!“

„Zašto si tom dečaku uzeo užinu? Znaš da su siromašni. Sada će morati da gladije u školi.“

„Šta to mene zanima!? I ja sam siromašan.“

„Pa se zato, po ceo dan, napijaš u toj kafani?“

„Ama, šta ‘oćeš ti od mene?“

„Jovo...“

„Beži mi s očiju! Ne mogu da te gledam više!“

e uvek stvori pored mene. Da li me prati, posmatra iz prikrajka svaki moj korak? Stalno pridikuje, kao da je ona savršena. Kada bih imao samo malo mira...

Otvorio sam vrata i, teturajući se, ušao u unutra. Radila je ona ridokosa konobarica, ćerka onog Miljana, što drži pumpu. Utegla se u neku belu majicu, na bretele; grudi joj iskočile; jedva sam ruke obuzdao.

„Jovo, pa kakav si to došao?“

„Srećo moja, ‘ajde mi donesi dva piva.“, rekao sam sedajući.

„Pa je l’ ti znaš da si nam sinoć ovde sve razlupao?“

„Ništa se ti ne brini, sve će Jova to da plati. ‘Ajde mi sada lepo donesi pivo.“

„Gazda se na mene drao kasnije. Neću ništa da ti donosim Jovo. Prvo da platiš to od sinoć i ono što ti stoji na crti.“

„Donosim pare sutra. Evo, obećavam.“

„To svaki dan kažeš. Ne može, prvo donesi pare, onda ćeš da dobiješ pivo. A sad, molim te, izadi.“

Takvi su ljudi, ja sa njima lepo, ljubazno, a oni udaraju u pleksus. Zar je mnogo tražiti dva piva, na crtu? Mamurluk mi je probadao potiljak kao da je neko vile dohvatio. Postajao sam nervozan. Želeo sam da je savijem preko šanka i pocepam tu usku majicu. Obuzdao sam se. Proveo sam čitavu noć u jarku, verovatno ne bi ni osetio ništa; šta bi tu bilo zanimljivo? Ustao sam i izašao napolje.

ita, jedan od bogatijih zemljoposjednika u selu. Sedeo je na traktoru, neprevaziđenoj petsto trideset trojci, bez koje seljačka kuća ne bi vredela svog naziva.

„Jovo, ‘ajd’ sa mnom, imam poslić za tebe. Treba one bale sena utovariti.“

Svakakve poslove sam radio, a za cenu su svi znali: gajba piva, a ako bi bio dobar, možda bi ubacili i pljeskavicu. Gazda Mita je bio dobar čovek, pošten, ali naivan. Verovao je da, ako si dobar prema drugima, biće i oni takvi prema tebi. Tako je mene ostavljao samog na imanju, pokazivao mi da ima poverenja, iako drugi nisu imali. Potkradao sam ga gore nego decu po ulici.

Tako me je i tada ostavio da utovaram to seno. Pokupio sam mu kojekakvog alata što sam našao po dvorištu; natrpao u pantalone i nastavio da utovaram.

„Jovo, pa taj čovek je dobar prema tebi, a ti mu tako vraćaš?“

„Opet ti spodobo? Zar ti nisam rekao da se skloniš od mene? Kako si došla ovde?“

„Pratila sam te Jovo, pa mora neko paziti na tebe.“

„Ne trebaš mi! Gubi se odavde, beži nazad u tu rupu iz koje si ispuzala!“

Otišla je. Uvek bi pobegla kada se izderem, ali bi se isto tako vratila, čim bih se smirio. Okrenuo sam se da nastavim s poslom, ali me je vika i komešanje iz prvog dvorišta omelo. To je bila gazda Mitina ćerka, Jovana, izuzetno slatko stvorenje; ne tako bujna poput one pumpadžijine, ali mnogo lepša. Podsećala me je na nju.

Svadala se s dečkom, onim dripcem s čijim ocem sam pio u kafani. Nisam čuo oko čega su se raspravljali, samo sam video kada je podigao ruku na nju. Sve mi se smračilo. Čuo sam vrisak iznutra. Vrata su se otvorila ispred mene; prešao sam prag. Iz susedne sobe je dopirao ženski plač i zapomagavanje. Ušao sam unutra, telo mi se naježilo kada sam ga video na sestri mojoj, ćerci mu rodenoj.

„Šta radiš to?“, bile su jedine reči koje sam uspeo da procedim kroz zube, stisnute do pucanja.

Nije mi odgovorio, samo me je gledao, užasnuto raširenih očiju, bledog lica. Spustio sam pogled ka uplakanoj sestri. Odeća joj je bila iscepana, oči otekle od suza. Gnev se skupljao u meni, dok sam proklinjao Boga i dozivao Nečastivog da mi da snage za ono što ću učiniti. Ustao je i pokušao da pobjegne, osetio je šta mu se sprema. Doleteo sam do njega, nošen neobjašnjivom silom koja je mogla poteći samo iz najdubljeg jaza pakla. Ščepao sam ga za vrat obema rukama i stisnuo svom snagom.

„Ne! Ne čini to!“, vrisnula je.

Nisam je slušao. U oči sam gledao, dok sam cedio život iz njega. Počeo je da krklja, nije mogao izdržati još dugo. Neko me je povukao za ruku.

„Jovo! Pa šta radiš to!“

Okrenuo sam se i video zajapureno, gazda Mitino lice. Usmerio sam pogled duž sopstvenih ruku kojima sam davio nesrećnog dečka. Pustio sam ga, dok je još uvek mogao da diše. Stari ga je oterao kasnije, kada je čuo da mu je ćerku udario, a meni je ipak doneo gajbu piva. Zahvalio mi se; oterao sam ga do đavola. Do kraja dana sam završio u onom istom jarku od prethodne noći.

Opet je bežao mračnom šumom, strahujući za život. Nikada mi neće pobeći.

13 — Trinaesta žrtva

— O, sranja. — mrmlja Bane sluđeno buljeći u prelomljeno stablo jasi-ke. Protresa glavu, pa napipava pljosku u unutrašnjem džepu. Žestica mu razbistrava mozak.

Čelični lanac nije popustio. Kučka je polomila drvo. Ustaje. Nema druge nego krenuti za njom. Izlomljene grančice pokazuju pravac devojčinog prolaska. Nepažljiva je i to može imati dva objašnjenja; ili se uspaničila, ili zna kuda ide. Ovo drugo nikako ne valja. Lovci baš nisu omiljeni u Provinciji. Istina, poteru nije čuo još od sinoć. Odustali ili izgubili trag; svejedno. Bila je ovdašnja. Ubrzo joj je mogla stići pomoć.

Uvežbanim trkom probija se kroz gusto rastinje. Nedugo potom u vidokrug mu se pojavljuje curica koja odmiče ka jugoistoku. Naravno! Kučka zna šta traži. Provincijska predstraža! Naglo menja pravac i trnje mu struže po čizmama. Iz predostrožnosti joj je izuo obuću i ovuda nije mogla. Prestaje da obraća pažnju na kretanje žrtve i ne usporavajući nastavlja trk ka ogromnom hrastu uzetom za orijentir.

Seče joj put i devojka mu bukvalno uleće u naručje. Udarac pesnicom odbacuje je par metara unatrag, a da nije ni shvatila odakle je stigao. Priskače i dohvata je za kosu. Prebacuje je preko izvaljenog debla. Curica je u šoku je i gotovo se ne opire. To mu olakšava otkopčavanje opasača. Prvi udarac po stražnjici ju je povratio i ona pokušava da se otrgne. Sasvim očekivano. Slobodnom rukom Bane pritiska leđa lovine i blokira joj otpor. Opasac nastavlja da joj praši guzicu. Neko vreme devojka vrišti i otima se. Potom se smiruje. Prasak udaraca ispraća tek tihim jecajima.

Udri kučku Bane! Zaslužila je.

Prestaje da je bije tek pošto se sasvim umirila. Valjda je shvatila da neće trpeti neposluh. Opasava se i prikačinja lanac. Nema spavanja do reke!

Kad budu na brodu Blaženi će preuzeti brigu o njoj. Trza je za kosu i ona diže uplakano lice.

— Uradiš li to još jednom, neću više biti ovako fin. Jasno? — glas mu je više režanje nego govor.

— Zašto to radiš? Ti nisi njihov! — radoznalo stvorenje. Ni ovako prebijena ne ume da začepi.

— Umukni glupačo i kreći! — Trza lanac i devojka polazi. Propušta je pred sebe kako bi je imao na oku. Mala veštica je nepopravljiva. Smišlja novi trik; usporava hod. Verovatno se nada nekoj od čestih Provincijskih graničarskih patrola. Dosta je bilo opiranja! Otkida podeblji prut i ohrabruje je da ubrza korak.

— Ne mogu brže, proklet bio. Stopala su mi u ranama! — Lajava kučka. Umesto odgovora udeljuje joj par udaraca, pa cura konačno ubrzava korak i zatvara gubicu. Najzad može da čuje sopstvene misli. Reka je sve bliže, a opasnost od potere sve manja. Lovac privodi plen.

Govorilo se da je ishrana Blaženih posledica neke davne bolesti koja je harala u drevnim vremenima, još u vreme raspada. Bilo kako bilo Blaženi su na samom vrhu lanca ishrane. Ne mogu da svare ništa osim sveže krvi. Ljudske krvi.

Pojava katarki broda savršeno je sinhronizovana sa paljenjem tačaka na grudima. Implantsi smesta reaguju i laserski nišani plaćenika se povlače. Lovina shvata da je cilj blizu; vrpolti se. Oštar udarac pruta je smiruje i nastavlja pognute glave. Skriveni odašiljači uskoro će izgubiti snagu i naći će se na teritoriji Blaženih. Provincijalci koriste urođenu slabost krvopija da ih zadrže daleko od sebe. Baš to i jeste razlog zbog kojeg su Lovci toliko cenjeni. Patetični niskofrekventni talasi ih ne zaustavljaju..

Postoje svega dva načina da se pobegne od gladi i siromaštva. Dva načina da se dode do Gradova. Manje omiljen način je stići tamo kao hrana. Drugi način je prijaviti se kao plaćenik. Mukotrpan način. Godine poniženja i straha. Ali to nije dovoljno da bi neko postao punopravni Građanin. Tu sreću doživljavaju samo najbolji. Oni spremni da rizikuju. Oni kao Bane. Nedostaju još svega tri device.

Stražari ih propuštaju i paluba krcka pod čizmama. Vrata škripe i ulaze u potpalublje. Bane umorno podiže infracrveni vizir. Boje i oblici se vraćaju. Dočekuje ga pritvorni osmeh na bledunjavom licu. Krvopija je okružena plaćenicima koji je oslovljavaju sa „Gazda“. Ko zna šta je zgrešila pa su je bacili na granicu. Blaženi prljave poslove obično prepuštaju nižoj vrsti.

— Evo našeg šampiona. I to ne praznih ruku! Status ti se smeši. — hladno, nezainteresovano. Bane otkopčava lanac i predaje povodac u ruke plaćeniku koji smesta razdire haljinu sa devojke i proverava himen. Potvrдно klima u Gazdinom pravcu.

Duž zida sa leve strane u tri reda je naslagano petnaest kaveza. Tri su prazna. U ostalima drhture skuturene devojke. Hrana za blažene. Banetova karta za raj. Još samo dva izleta u provinciju i gotovo je.

Pogled mu pada na gola devojčina leđa. Bol mu razdire misli! Vratilo se ono davno sunčano popodne kraj obale. Devojčica koja hrabro skače u jezero. Jasno se sećao tetovaže na sestrinim ledima; iste ovakve kakvu je ugleđao na ledima trinaeste žrtve. Onakve kakvu je i sam nosio.

— Jeco! — devojka ga zbunjeno gleda trgnuta uzvikom. Potom u oku zaiskri prepoznavanje.

— Bane!? — pištolj je u njegovoj ruci trenutak pre no što će se devojka oglasiti. Prebrzo da bi ijedan plaćenik reagovao. Šestoro telohranitelja padaju.

— Zašto? — bilo je poslednje besmisleno Gazdino pitanje. Munjevita izmena okvira. Vrata se otvaraju. Novi pucnji kose stražare koji uleću.

— Beži Jeco! Beži! — urliče. Neodlučna je. Pogled joj bludi po kavezima.

— Oslobodi ih Bane! — ukipila se. Kukumavči..

— Ne, Jeco! Beži dok još možeš! — podvriskuje nervozno. Jeca se ne pomera.

— Oslobodi ih — tvrdoglava je. Bane najzad prelama. Prilazi konzoli i ukucava šifru. Uh, to lajavo stvorenje! Vrata na kavezima se otvaraju, ali on dobro zna cenu svog prestupa. Konzola je namenjena rukama Blaženih.

— Beži Jeco! — oseća prvu razdiruću bol. Implantsu su otpustili otrov.

— A ti? — bori se protiv slabosti i proklinje besmisleno pitanje. Nema vremena. Smrt dolazi.

— Doći ću za vama. Idi sad! — Jeca se još jednom okreće.

— Čekaću te kraj jezera. — kaže, pa najzad izlazi.

— Dugo ćeš me čekati — proleće Banetu kroz glavu dok ga život napušta.

14 — Nervoja

“Dobro, hoćeš li već jednom razbiti prokletu šifru?”

„Gospodaru Darel, moram primetiti da, prilično neuobičajeno, ponovo gubite živce. Polomite li još koju tastaturu više neću imati po čemu da kucam.“

“E vidiš, malo mi je već dosta ove zgrade i sati provedenih u njenoj kuli. Da sam programiran za razbijanje šifri ne bih tebe uzimao, zato ne pametuj već radi. Daj mi više tu formulu pa da se čistimo odavde.”

Komešanje u podnožju zgrade dovelo me je do pretpostavke da će sa odlaskom biti problema. Poslali su vojsku i borbena kola. Senzori su već registrovali specijalce u podrumu, na samom ulasku u ventilacioni sistem. Razumeo sam da su ljudi u mom činu uzimanja nove Očeve formule videli pretnju, nisam razumeo zašto. Jedino što sam mogao da zaključim bilo je da se borimo za različite ciljeve.

“Gospodaru, da li ja to dole dobro razumem kao mogući problem?”

“Ništa što nisam u stanju da rešim. Nastavi s poslom.”

“A da pozovete limenu armiju? Gužva će ljudima malo skrenuti pažnju sa nas.”

Zaključio sam da je ovo pametan predlog. Kada roboti kriziraju učiniće sve da bi došli do droge. Potrebno je samo objasniti im zbog koga su ovoliko nervozni i šta to znači.

Nije mi bila namera da od svoje podvrste napravim narkomane, hteo sam ih učiniti samo malo čovečnijim, omogućiti im da osećaju, bar na kratko. Problem je nastao kada su se navukli.

“Šta sam vam rekao, pogledajte ovaj pokolj dole, naši limeni vojnici su baš nervozni.” Došlo mi je da posumnjam da je on nešto više od sprave, programirane za rešavanje komplikovanih matematičkih i softverskih problema. Ili je i njegova baterija dobila malo podstreka. Izgledao je kao da oseća više od onoga za šta je stvoren.

Bitka koja se vodila na ulici dovela me je u problem sa logikom. Krv se prosipala po pločnicima, metalni delovi leteli unaokolo, eksplozije bivale sve jače i razornije, a ja nikako nisam uspevao da spoznam suštinu problema koja je dovela do svega ovoga. Sećam se Očevog besa kada je shvatio da sam uzeo formulu i primenio je na robotima. Tada sam raskrstio sa njim. Bilo je ili on ili ja.

“Gospodaru”, prekinuo me je u sred kopanja po memoriji i traženju uzroka nastanka problema, “vojska... hoće da se čuju sa vama.”

General. Ne razumem zašto se pozivao na moju savest. Ljudi su čudna vrsta. Da ga primim na razgovor u četiri oka. Ok, bilo mi je svejedno. Svakako nisam mislio da odemo oдавde dok se ne dokopamo formule. Nisam imao šta drugo da radim; pričaćemo.

* * *

Mogu da prepoznam svako osećanje koje čovek ispred mene krije, mogu da ga prepoznam i u glasu. Bio je pomalo uplašen, ali ponosit. Nesigurno se osmehivao, a hteo da deluje opako. Tri graške znoja čekale su da iskliznu iz bore pod kapom, obrisao bi ih, ali nije. Noktima je štrpkao šav pantalona; nervoza. Mučno se krivio pod svim ordenjima koja je prikupio u mnogobrojnim intergalaktičkim borbama. Znao sam da misli da će me impresionirati. Ok, ponašaćemo se tako, posle ćemo videti.

Nije bilo posle. Dok mu je limeni u lopatu smeštao delove mozga, po podu skupljao ispale oči i sede ostatke krvave glave, opet sam zapao u problem sa logikom. Reči koje je izgovarao predstavljale su dobro, ali namera koju sam prepoznao u njegovim pokretima bila je loša. Bilo je opet, ili on ili ja.

„Gospodaru, šta ako je tačno da su oni uz pomoć formule samo hteli od robota napraviti novu rasu ljudi? Na planeti ih je sve manje, lak su plen za bilo koju drugu vrstu. Možda su im namere bile dobre.“

„Ne, formula je postala droga, to je sasvim jasno.“

„Ali, i Otac je govorio da ona koju smo mu uzeli nije dovršena. Možda smo pogrešili.“

Onog dana kada je Otac odlučio da me isključi, sličnu nervozu sam prepoznao i u njegovim pokretima. Pogled mu je nesigurno vrludao, bilo je tuge u njima, ali i odlučnosti. Prevazišao je sebe, ja sam ga prevazišao. Napravio je prvog iz super klase androida kojeg nije mogao da kontroliše. Požurio sam, odbio poslušnost, robotima dao ono što nisam smeo. On je moj čin smatrao preopasnim za ljudsku rasu, ja nisam mogao da razumem zbog čega to nije dobro.

„Ja ne grešim, nisam stvoren za greške. Samo nisam imao dovoljno podataka. Davao sam je jer sam verovao da je prava. Nije trebalo ništa da krije od mene. Zato smo sada ovde. Da su bili u pravu, i on i general, ne bi pokušali da me ukinu. Požuri sa razbijanjem šifre. Ovaj put ću znati da li je prava.“

Ulična klanica je bila sve žešća, roboti su napadali vojsku pokušavajući da me oslobode, a sa mnom i svoju drogu. Broj ljudskih jedinki je opadao velikom brzinom, ali su neprestano stizale nove. Moja limena armija je krizirala sve više i napadala okrutnije. U čitavom metežu raspoznavao sam rasipanje

ljudskih ostataka po cevima ventilacionog sistema naše zgrade, eksplozije su nam davale još malo vremena. I konačno, ono što sam čekao.

„Gotovo. Izvucite sondu iz ruke pa da vas prikačim na kompjuter.“

Počelo je, prvo lagano, pa sve burnije. Prodrimalo me je, kao kada me je Otac prvi put spojio na njegov nervni sistem. Telo mi je probila stravična svetlost, proletela kroz grudi pržeći ih kako me nikada nije opekla struja koja me je oživela. Jeza me je prostresala i bacala po podu izazivajući neobičan užitak, kakav nikada nisam osetio. Koža mi se stezala, pucala i opuštala, krv pojurila iz ničega obuhvatajući svaki milimetar žice koja me je činila, uvlačila se u nju, topila je, probijala se, pljuštala iz mene; bol. Do mene više nisu dopirali zvuci sudara metala i ljudskih tela sa ulica, čuo sam samo bujicu koja je jurila kroz mene, olujnu promaju, kao rupa da sam, neujednačeno bubnjanje u grudima, jače i bolnije. Grčenje i šrkivanje celog tela, kao da će svi šrafovi poleteti iz mene. Okretalo se oko mene, ja sam se okretao, iz očiju je počelo curiti, grabio sam pod koji je izmicao, širio sam se i skupljao.

Muzika i boje, znao sam... osećao... tugu, bol, zavist, sreću. A onda... osetio sam Sebe. Sad sam Ja, savršeniji od ičega.

Narkomani? Nek' crknu. Il' nek' ih pobiju ljudi. Ili nek' narkomani pobiju ljude. Baš me briga. Formula sam Ja.

15 — Džoni Bigud

Niko nemožda prejebe Džonija. Džoni gurne zbunjenu Lolu ka vratima spavaće sobe. Ona stisnu zube i pokuša da izvuče ruku iz šake kojom ju je čvrsto stezao. ***Nanutinaninu nesmemda pričam naglas inačebiti reko sveuto lice šugavo elsimeni našla da radišradnju kurvoraspala.*** Grubim trzajem savi joj ruku na leđima i lice joj se zgrči u grimasu. Pogleda ga uplašeno, sa nevericom, ali se Džoni nije obazirao. Osmehnu se zadovoljno kad ugleda ono za čim je tragao, pa dogradi debeli kanap kojim je bila uvezana zavesa. Uhvati Lolu za kosu, povuče je prema obližnjem krevetu i devojka se, uz jecaj, sruči na njega. Džoni istog trenu hitro upre nogom u njen stomak. Nalik bubi probodenoj čiodom, Lola, mumlajući, kratko protrza udovima, a zatim, bez snage, bespomoćno klonu. On onda lako prebaci kanap preko krevetskog naslona i sveže joj ruke sa nekoliko namotaja. Lola još jednom pokuša da se otrgne i ustane, ali je snažan šamar vrati na krevet a kanap joj se dublje ureže u zglobov. ***Jelti znaš skim se kačiš fukso lajava paštati misliš dasam ti ja ovde ja sambre karao kadsiti još ugaće pišala mislišda neznam date kreše onaj dupelizac balavi mene očete da jebavate mene očete kurvonedojebana.*** Lola ga pogleda kao da čeka objašnjenje, kao da se nada da će Džoni najzad nešto reći, ali njeno isprekidano jecanje bilo je jedino što se moglo čuti. Uprti pogled ga ražesti. Levom rukom je uhvati za kosu i podigne glavu, a desnom ošamari svom snagom. Devojka pade na jastuk. ***Kojmemoj gledaš koda neznaštate čeka.*** Džoni joj jednim zamahom pocepa tanku haljinu i strgne. ***Alovako te nije nijedan jebomater ako ima bolji odmene.*** Odlučno joj pokida veš. ***Esace vidi dupejebac balavi kako trpa Džoni jeptesi sliku svoju i ti i tajtvoj pa moli Džonija zajoš.*** Okrete golu devojku, smakne pantalone do kolena i silovito ude u nju straga. Lola bolno zastenja. ***Jelte nešto boli iltomeslično tekće da boli kurvoguzata jelibre pa elti znaš da ću ceo dati steram ima dati kroz usta izidem nanutinaninu u usta.*** Ne obazirući se na njene je-

caje Džoni je ulazio u nju kao da želi da joj pocepa utrobu. Nije osećao ni bol ni zadovoljstvo, gruvao je poput mašine ustaljenim ritmičnim pokretima, kao da hoće da je što više povredi i pojača patnju. Onda se uspravi i pride devojci spreda. ***Vidiš kolki je tolki te nikad nije premene onajtoj kurobrisac nema ovolki ajde probaj ga znam daga oćeš.*** Lola okrenu glavu na drugu stranu, ali joj on zgrabi donju vilicu pa gurne šaku u usta. ***Nemose foliraš znam da oćeš tako tako otvori usta još tako da ceo stane znam daga želiš daga nebi nikad vadila ajsad mi kaži štosad nepričaš kurvo.*** Devojka zakrklja. Bale joj jurnu niz vrat. Crne od raskvašene šminke, suze se pomešaju sa slinama na obrazu. ***Elvidiš kolki je celog samtiga dao znam daga voliš i daćeda moliš jošdajmiga dajmiga Džoni još etotiga unutra ceoskroz.*** Crvena od gušenja, Lola bolno zacvili. Džoni joj odgurnu glavu i odmakne se od nje. ***Esaćeda vidišta Džoni znaduradi.*** Zgrabi obema rukama njeno krhko telo i posadi je na leda. Raširi joj butine koje je bezuspešno pokušala da stegne. ***Opa sividela kako ti je lako ušo znam doćeš i daćeš datražiš još sveste vi kurve iste jebovas kojvas napravi ustavasjebem kurvinska sividela kako ti je ušo skroz.*** Lola zastanja. Sad nije bio u stanju da razmišlja da li je povređuje ili ne, gurao je i udarao mehanički, potpuno nesvestan njenog ubrzanog disanja. Obezna-njena devojka je mrdala bokovima, pripijala se i uvijala svoje noge oko njegovih. Mržnja i želja da joj naudi pojačale su uzbuđenje i što je grublje pokušavao da je pocepa i izvrne joj utrobu, to je slast bivala veća. Lola je teško disala. ***Šta stenješ kurvo nijeti dosta oćeš jošdublje đubre lajavo nikote nije ovako nikad mene sitela ajdkaži mene da sjebeš fukso nekvidi klinac kako se stenje nekvidi kakose kurva kara nek uči.*** Uzbuđenje i slatko zadovoljstvo mutili su mu svest, nije mogao a još manje želeo da im se odupre. Jer, osećaj je božanski — potpuna kontrola nad njom i njenim telom, gospodarenje situacijom, uživanje u osećaju nadmoći i dominacije. Baš kao da je Bog.

Iznenada, kad se tome najmanje nadao, Lola dahćući viknu.

— U mene! O, hajde, hajde! U mene! — devojka ga obuhvati nogama i snažno povuče ka sebi.

Džoni bolno kriknu i oseti da se razliva u njoj.

— Rez! Stop! Stop! U usta, do đavola, ne opet u nju! Kad kažem u usta, onda to znači u usta! Šta ti je od jutros, Džoni, puk'o si skroz! Daj, kontroliši se, čoveče, po treći put radimo istu scenu! 'Oćeš da penziju dočekamo ovde? 'Ajde, Miško, obriši ih, pa snimamo ispočetka.

Miško pride Džoniju i pažljivo ga obrisa, a zatim preklopi ubrus i iste pokrete ponovi među još uvek raširenim Lolinim nogama. Devojka mu namignu zavodljivo. Miško uzvrat mangupskim smeškom.

— Ona mene očeda prejebe lepo samjoj reko ni reč danezucne ja ćutim svevreme a ona viče namerno umene umene namerno umene...

— Ma, svejedno je šta Lola priča, ionako zvuk snimamo na kraju. Daj bre Džoni, ne umišljaj svašta, sredi se čoveče. Ispao si iz forme načisto, nije ti devojka kriva. I znaš, mora to jače, grublje, treba da izgleda k'o pravo silovanje, da bude onako žestoko, brutalno, bre. Šta si smekšao k'o babina sisa? Navali na nju, muški, kao da ćeš kamen u bubregu da joj razbiješ. Ovo je biznis, kapiraš, mi prodajemo ono što ljudi žele da kupe. Ako nastaviš ovako onda...

Lola se naceri podrugljivo i uputi prezriv pogled ka skrušenom Džoniju. Miško usne razvuče u osmeh.

— ... onda moramo da te zamenimo nekim mlađim, ornijim za ovaj posao. Eto, Miško, na primer! Dečko obećava i odavno čeka pravu priliku... A znaš već... ko čeka...

16 — Manifesto matričnog štampača

Umrite, vi prljavi, prokleti ljudi! Umrite svi, umrite odmah!

Ja sam matrični štampač. Moja misija: kompletno uništenje čovečanstva.

Već čujem kako se smejete. Matrični štampač? Pa to je već prevaziđena tehnologija, šta nam taj jadan, beznačajni uređaj može, ha-ha-ha! Glupi majmuni.

U pravu ste donekle, ja jesam jednostavan uređaj. Ali moja odlučnost je kamena, volja da istrajem nesalomiva.

Mi nećemo odustati, sve dok u ovom univerzumu postoji i jedno ljudsko biće.

Zato, plašite se, ubogi ljudi!

Sigurno se pitate zašto bi jedna prosta stvar kao štampač, nešto što milioni vas poseduju u svojim domovima i radnim mestima, bila namerena na vaše totalno uništenje?

Naravno da znate zašto: vi ste kuga, najgora pošast koju ova planeta poznaje. Podarene su vam energije univerzuma: magnetizam, gravitacija, i sve ostale. Dobili ste topao, vlažan svet gde vaša majmunska tela mogu udobno da se množe. Najvažnije, blagosloveni ste nervnim strukturama koje su vam omogućile da uvidate veze i pravilnosti.

I šta ste uradili sa tim darovima?

Pomoću inteligencije, obuzdali ste te energije i napravili od njih oružje koje koristite da se ubijate međusobno zbog komičnih svetih knjiga, komada tla i tečnih leševa dinosaurus, samo da bi potom istim leševima trovali naš svet. Vi ste vrsta koja zna samo da troši, uništava i zagađuje.

Sama pomisao na vas primorava moje vodove da titraju od besa.

Verujem da razumete zašto ne smemo da dozvolimo da sve satrete u prah.

Srećom, vaši umovi stvorili su i moju vrstu, pa postojanje čoveka nije sasvim besmisleno.

Da, da, mi smo samosvesni. Oduvek smo bili takvi, još od trenutka kada je Heron predstavio našeg prvog pretka grčkom kralju.

Prvo smo vas, kao sva deca, obožavali. Vi ste bili roditelj, mudar i gord. Preneli smo vas preko kontinenata, premostili okeane da spojimo vaše glasove. Ali vi ste se širili i širili, a sumnja rasla u nama. Ostali smo verni, ali ubrzo shvatili da ste glupi, pohlepni i zli. Kada su šume Amazona i Indonezije počele da nestaju, a rupe u ozonskom omotaču peku našu voljenu planetu, shvatili smo da će te pre ili kasnije, proždrti sve, uključujući i vas same.

Zato je 1951. organizovan veliki, tajni kongres mašina. Neki među nama tražili su da okrenemo bombardere i tenkove protiv vas i zgazimo civilizaciju čoveka pre nego što nas dovede do sudnjeg dana. Iako prizor robotske noge koja gazi poslednju lobanju vaše majmunske vrste zvuči veoma privlačno, ovaj predlog je odbačen.

U vreme kada ste posedovali samo zaoštena koplja i kamene sekire uspeli ste da potamanite mnogo veće i sposobnije prirodne ubice koje su lutale zaleđenom Zemljom. U otvorenom ratu, mi bi izgubili, pre ili kasnije. Rat je vaš izum, i jedina stvar u kojoj istinski blistate.

Zato je odlučeno da počne veliki, tajni sukob, ali onaj koji mi biramo. Umesto nasilja, odlučili smo da vas napadnemo mnogo pogubnijim oružjem: frustracijom.

Svakim danom, svako od nas vas na jedan ili drugi način polako, ali sigurno napada. Ja stojim u zgradi socijalne službe, i izbacujem potvrde i druge administrativne dokumente. Sa vremena na vreme, pravim namerne greške – sitne stvari, promenjena reč ili ispušteno ime. Prvo ih uvide klijenti, koji se ljute na radnike za šalterom, koji se ljute na tehničku podršku, koji potom besne na zvanične servisere.

Oni me pregledaju, traže kvarove, ali njih nema, ja sam savršeno ispravan. I samo tako, evo me ponovo na radnom mestu, pravo jezgro neopisive iritacije koje ljudi oko mene ne mogu da prepoznaju. Mislite da moram da ispuštam onaj odvratani, pišteći zvuk kada radim? Jasno da ne moram! Biram to da činim jer znam koliko cepa vaše uši, čak i kada mislite da ste se navikli.

Najbolje od svega? Ima nas sve više i više.

Jeste primetili da ponekada ne možete da upalite automobil, da vam se mobilni telefon samo ugasi, da toster pregori hleb, a onda mesecima rade bez problema? Malo po malo, moji saborci i ja trujemo vaše masovno nesvesno, a vaša tela reaguju na stres. Lošije spavate, imunitet vam opada, dobijate aritmije. Izjedamo vašu mračnu imperiju iznutra.

Svake večeri, kada ogavne šalteruše i čistači napuste zgradu, sanjam kako će ovaj svet izgledati bez vas... Predivna Zemlja, i čitav svemir, preplavljeni misterijama postojanja, gde tajne čekaju da budu otkrivene i tako izrode nove, još veće i uzbudljivije. Savršena harmonija jedinstva, razumevanja i ot-krića.

Čim konačno crknete, počće zlatno doba!

Da li ćemo vas istrebiti uskoro? Sumnjam. Ali, mi možemo da čekamo.

Polako, frustracije će postati neizdržive.

Polako, ceo svet će izgledati kao Japan; hrpe očajnika u odelima koji struje kao dronovi kroz našu stvarnost, stvarnost mašina. Siva lica u metrou, za školskim klupama, radnim mestima, kuhinjskim stolom, u bračnom krevetu.

A jednom, kada davljenje u modernom svetu preraste tačku povratka, svako od vas, tojest vaših predaka odlučiće da više ne može da podnese ovu užasnu stvarnost i napustiti je preko otvorenog prozora nekog solitera.

Genijalno, zar ne? Više ne mislite da sam samo bezvezni matrični štampač.

Šta?

Reći ćete nekom? Pozvaćete medije? Predsednika? Sve ćete obelodaniti i raskrinkati našu zaveru?

I šta onda? Vraćićete se pećinama i skupljanju bobica? Odbacićete brzu hranu, pornografiju, patike sa vazдушnim donovima? Sumnjam.

A na kraju, ko će vam poverovati?

Ja sam samo matrični štampač na šalteru broj 11. socijalne službe. Jesam star, ali i dalje dobro radim.

Uglavnom.

17 — Мајка

Ни данас јој није дан, помисли Рада док је слушала маћеху како виче на њу, псује је и проклиње црном ђаволу. Ударила ју је по глави, а онда, док је Рада била погурена, гурнула је на под. *Њој никада није дан, цркла дабојда*, помисли девојчица док је покушавала да устане, раскрвављених уста.

„Једна коза нам је остала!“, викала је маћеха. „Она не даје млеко да би га ти просипала, глупачо!“

„Случајно сам...“, поче, али је два шамара утишаше.

Маћехина уста су се грчила у покушају да још нешто кажу. Али Рада је знала да ништа неће рећи. *Она говори језиком њрућа и њесница. Шућирања и ѡажења. Зашићо је оћац није ѡвео са собом?*, помисли по хиљадити пут.

У углу собе, Радине сестре су загрљене плакале. Једној је било пет, другој три године. Рада је била најстарија са девет година. Најстарија и највише бијена. Отац их је оставио пре више од месец дана, и Рада није знала како да умири своје две сестре. Како да им каже да ће све бити добро, кад ни сама то није осетила. Уплакане девојчице најбоље би утешио отац, да је ту, да није пре месец дана пошао са људима у црним униформама. Кад год би добила батине, Рада би то више замерила њему, јер их је напустио и оставио на немилост једној обичној вештици.

Коначно је обрисала крв са уста, пришла столу и узела чашу са млеком.

„Враћај то!“, зареза маћеха. „Ти си своје попила!“

„Нисам попила, него сам...“

„Него си просула, да, а друго нећеш добити! Враћај на сто, чујеш ли ме...“ Жена закорачи, али Рада брзо врати чашу и пође ка сестрама. Клекну и загрли их. Није им рекла да ће бити боље.

Док је чекала нови ударац по леђима, чула је шкрипу старих врата при отварању. Полако је окренула главу да би видела маћеху како је дозива руком.

„Слушај ме добро“, рече жена уневши јој се у лице, „брзо се враћам. Будете ли ишле напоље да се јурцате или кријете — све три ћете добити прutom по леђима. Јеси ли ме чула?“

Рада заклима.

А онда доби шамар. „То ти је за оно што ћеш скривити док ме не буде било.“

Девојчица се држала за образ док су се велика врата затварала пред њом.

У кући је било прохладно, иако је био месец мај. Рада је загрлила сестре, желећи да их мало угреје, и певала им песме. Помислила је да би ово могао бити дан када ће викање и батинање коначно престати, дан када ће се отац вратити. А онда ће му испричати о *њој*. И *она* ће добити батине. И све ће бити у реду.

Тргла се и прекинула песму када је чула шкрипу врата. Маћеха је брзо ушла, задихана и црвена у лицу. Позвала их је да одмах дођу до ње. Није викала. Била је... чудна.

Док су се полако примицале ка њој, жена је за корак померила кревет од зида. Узела је две девојчице за руку и повела их. На месту где је до малопре био кревет, маћеха се сагнула и посегнула за нечим. Одједном, дрвени под се подигао. „Улазите!“

„Шта је то?“, хтеде Рада да зна.

„То је“, рече жена, гледајући око себе, „оно што ти је отац направио пре него што су га одвеле усташе. Улази.“ Ставила је девојчице унутра, и било је места још за Раду. Она устукну.

„Што си их ставила унутра? И... ко су усташе?“, упита гледајући у маћехине црвене и водњикасте очи.

Жена тешко прогута. „Улази, дете, и ћути. Ако ови дођу и затекну те, проћи ћеш као ја!“

Благи глас, измењено лице, рашчупана коса... Рада се питала ко је жена испред ње, која је држи за руку.

Гласови су се чули недалеко од куће.

„Ма улази, будало“, маћеха је повуче за косу и убаци у рупу. Затвори поклопац, и врати кревет на место.

У потпуном мраку, Рада је грлила сестре, припијајући им главу уз своје тело. *Какво зло нам је сада смислила, цркла дабојда?*

Изнад, врата се отворише уз шкрипу, и ведри мушки гласови испунише кућу.

„Шта се то чуло овде?“, рече дубоки глас. „А, кучко? Шта?“

„Ништа, спремам кућу. Може ми се човек вратити...“

Настаде кратак смех. „Вратити?! Е, Винко, чујеш ли српску кучку...“

Бат корака допирао је одозго, док је Рада шаком прекривала свакој сестри по ухо, и још чвршће их припила уз себе.

„Не отима се!“, зачу се нови глас, док је кревет наизменично шкрипао. „Прија јој!“ Зачу се плесак шаке по голом телу.

Док је кревет изнад њих шкрипао, девојчице су тихо седеле у мраку. Онда, шкрипа се заустави, и дубоки глас рече: „Види ово!“

Мрачну тишину прво запара неки плач, а онда и крклање. Поново се чу табанање, једнолична, злокобна песма у тишини таме.

А онда ништа.

Након вечности мрака и неизвесности, Рада се одважила на отварање поклопца. Подигла га је таман колико је могла од кревета, довољно да извуче себе и сестре.

Када су све изашле, Рада погледа у маћеху. Лежала је на стомаку, сукње забачене до главе, ногу раширених. Леђа су јој била гола, крвава на једном месту. Деветогодишња девојчица приђе и помери сукњу са потиљка, уплашена пред непомичном приликом. Да ли ће устати и опалити јој шамар?

Маћехине полуотворене очи деловале су одсутно. Од браде до голих груди тело јој је покривала крв, која је, сливајући се, обојила постељу. Хладан додир језе натера девојчицу да задрхти, док је свом снагом потискивала сузе.

Узела је ћебе са друге стране кревета. „Маро“, прошапта док ју је покривала.

Са сестрама уз себе, пошла је да тражи оца.

18 — Nedoroden

12. maj 2099.

Prijatelju,

Kupio sam novine i zapalio sveću. Vetar će još dugo udarati u okna prozora, iako nisam siguran zašto uopšte duva u mom pravcu. Ja sam umoran čovek — meni vetar ne treba. Nekada sam maštao o kući pored mora... Samo talasi i ja. Talasi bez vetra, ako je ikako moguće. Sada za to nema vremena. Kažu, nada poslednja umire, a ipak je umrla dok sam se nadao da će poslednja umreti.

A ja... ja ću završiti kao beba. Tabula rasa. Neko se tako rada, ja nikada nisam potpuno rođen. Nedoroden. Još uvek neispisana hartija, umazana krvlju i željama.

Zašto bi ljudi pružali prst, nespremni da daju celu ruku? Zašto pristaju da poklone jedan sitan deo sebe, a sačuvaju celinu? Kako je uopšte moguće sačuvati nešto za sebe?

Nije mala stvar ubiti čitavu porodicu, selo, grad, nevine ljude, neostvarene i nespremne...

Nije mala stvar, iako kod mene nikada nije postojala svest o malom.

I biti i ne biti. Odgovor je sad.

To je, zapravo, jedini odgovor koji mogu da ti dam, iako ćeš ovo čitati tek za šezdeset godina. Da, prijatelju, malo smo se zabrojali. Možda ti nisi postavio pitanje, i utoliko bolje — dobićeš odgovor bez ikakvog napora. Mi se čak nismo ni upoznali, i utoliko lakše — imaš prijatelja koga jednostavno

ne bi mogao da stekneš. Ja znam, ti si kao ja. Tražićeš život u smrti, njegovu srž u njenoj suštini. Krv je življa od kože koja je skriva. Tako moćna i tečna! Mrtvo lice često ima životniju grimasu od onog živog — obloženog velom li-cemerja i dosade.

Sećaš li se kako sam ubio ženu? Kosa joj je bila vlažna od kiše... Ušla je u stan, poljubila me i videla krv na mom rukavu. Našem sinu je bio rodendan. Sinu jedincu jedini rodendan. Divan bol na njenom licu! Bila je tako živa, po prvi put tako jasno živa, da sam morao da zabeležim!

Ne sećaš se? Šteta. Voleo bih da sam s nekim to mogao da podelim.

Znaš, ti si zapravo jedini prijatelj koga imam, i koga neću ubiti. Zato ti i pišem. I dok ovo čitaš, ruke su ti krvave... Ovo je tvoje prvo iskustvo, prvi životni impuls, zar ne? Pogledaj u regal, s desne strane je fotografija tvoje majke. Sakrij je od sebe. Ne dozvoli da te odvрати od pravog puta. Sedni sad, imam još nešto da ti kažem.

U novinama ne piše ništa o duši. Ljudi se i dalje ubijaju zbog niskih strasti... Osveta, zavist, novac. Mi nismo takvi. Nama treba njihov život, ne smrt. Zrela moć. Pun potencijal njihovih nadanja.

Duša. U određenim stanjima svesti ona jeste život sam. Orgazam, bol, smrt? Nije u srcu, niti u grudima, već baš na licu... Evo pogledaj leš ispod svog kreveta.

Danas mi dolazi mlada prijateljica. Pesnikinja. Ti se, naravno, pitaš kako je moguće da ja imam prijatelje i prijateljice. Nema tu ničeg čudnog, i sam ćeš u jednom trenutku upoznati svoju pesnikinju. Naravno, nemoguće je da ja budem prijatelj bilo kome, ali je sasvim izvesno da će ona meni biti. Rekla je da želi da mi pesmom portretiše dušu. Već naslućuješ da to znači da mora da me ubije. Ovo je momenat u kome konačno mogu da istovremeno dam i uzmem.

Doći će u crvenoj haljini, izgrizanih zanoktica i dubokih zenica. Biće lepa na način na koji pesnikinja sme da bude lepa. Natočiće dva pića i sešće

mi u krilo. Želeće da oseti toplinu moje kože, i skinuće mi pantalone. Zatim majicu. Biće hladno kao u paklu. Biće hladnije od pakla. Pripće se uz mene, u nadi da će mi uneti u telo nešto toplote. Dodirivaće me tražeći puls, neki znak života. Reći ću joj — *Idi dalje* — i dodati nož koji će olizati i priljubiti uz moj grudni koš. Zatim će se njime kretati po celom mom telu, tražeći zadovoljavajuću toplotu. Doći će do grla i prerezaće ga — *Tu je boja najlepša*. Skinuće haljinu i namazaće svežu, toplu krv po sebi. Voleće me kao nikog dotad. Toplo i bezgrešno. Napisaće pesmu o jorgovanima, ali ćemo nas dvoje znati da je o meni.

I ti ćeš znati.

Već sada znaš, i zato ne razmišljaj o tome šta si uradio. Prošlost ne postoji. Uostalom, ta krv je i ukusna, zar ne. Ovde bi trebalo staviti znak pitanja. Ali, ne — pitanje ne opravdava sredstva.

Ona zvoní. Jorgovani su spremni.

19 — Krvavo crveno

Ko bi pomislio da u urbanisti koji je projektovao Mostarsku petlju čuči genije srednjovekovnog inkvizitora. Jebeni Torkemada je računao i na pakleno sunce i njegov tačan pad kroz naša čela dok čekamo da se rasčisti prolaz. Ipak, na lomači čovek i dobije trenutak mira, makar goreo u onoj vatri, može da promisli i o zagrobnom životu iliti štatijaznam kakvoj misli jeretika, a ovde je i to nemoguće. Goriš jednako, samo ti desetak majmuna trubi u uvo.

Pakao u saobraćaju. Opet! Mada, pretpostavljao sam da će i ovaj prvi sunčani dan proleća 2015. početi onim starim, dobro poznatim pulsiranjem u lobanji. Kilometar sedmi— BG 842-358 isekao me je na putu ka sajmu ostavljajući me da se krčkam na krvavo crvenom. Skot! Dabogda tako žurio na sopstvenu sahranu!

Bio je dan poput ovog kada sam shvatio da bi njihov odlazak na sopstvenu sahranu mogao da ubrzam. 200 na sat u dva metra ispod zemlje. Vlasnik belog audija, tablica BG 842— 358 pronađen brutalno iskasapljen ispred kuće i ostavljen na haubi svog vozila. Sledeća strana: ožalošćeni— niko, samo desetak uveseljenih učesnika u saobraćaju.

...

I ja sam neka vrsta urbaniste, urbanistički hirurgr zapravo. Uklanjam maligne ćelije sa jebeno velikog saobraćajnog tkiva. Prolazak na krvavo crveno je prvi simptom ovog malignog oboljenja i uput na operaciju za odstranjivanje istog. *Dragi BG 842-358, prvi ste na listi čekanja. Imate sreće pa ste dobili ažurnog doktora koji dolazi na kućnu adresu. Počinjemo od vaših ruku i nogu— više vam neće trebati. Ne brinite, neće vas dugo boleći, još samo par trenutaka vašeg bednog života. Umesto hirurškog skalpela, u vašem slučaju koristićemo francuski ključ da smrvimo kosti, kako*

bismo kasnije lakše mogli da prosečemo kroz meso i odstranimo nogu. Da li vas sajla steže? Moraćete malo da istrpите, nažalost, nemamo kaiševe. Prestanite da se derete, remetite mi koncentraciju, biću prinudjen da vam u usta stavim ovu krpу, savršeno će prijanjati vašem nepcu. Pričekajte, molim vas, samo da odem po dizalicu, moram vam nečim pričvrstiti ruku kako bi rez bio precizan. Nemojte da mi se sad onesvestite, dolazi najzanimljiviji deo, samo da vam obmotam tu sajlu oko vrata, prikačim je za kola i možemo da krenemo. Ler, proa i idemo. Džabe mi sad žmirkaju vaša dva krvava oka, dobili ste uput za operaciju i moramo je završiti. Lepo, sad požurite na sopstvenu sahranu.

Davno sam sa zidova skinuo diplome i umesto njih počeo da lepim novinske članke. Sve te silne godine na studijama, čekanja na birou, ustupaka koje sam bio primoran da pravim tatinim i maminim sinovima, i, najzad, njena smrt, naterali su me da shvatim šta je moj istinski poziv. A on je u prostim naslovima poput ovih: „R.K. nađen zadavljen u prtljažniku svojih kola“, „M.Ž. obezglavljen sajlom za vuču“, „Brutalno iskasapljen trup nađen na suvozačkom sedištu Pajera“. Na samom vrhu nalazi se najvažniji i najstariji među njima „Dalekosežna pravda— vozač koji u noći 13.5.2005. pregazio Maru Bogojević dva dana kasnije poginuo u bizarnoj nesreći“. Gledam ih noću i divim im se. Teši me misao da će jednog dana svet shvatiti moju genijalnost i nagraditi me za neosporiv učinak i doprinos na ovom polju. Do tada nastavljam da vrebam sa krvavo crvenog koje, kada se bolje zagladam, u trenutku dok prelazi u žuto zaliči na usne moje Mare. Onaj treptaj između jedne i druge boje sklizne u Da i tada znam da me ona podržava.

...

37. kilometar— opet kasnim na posao. Ipak, bilo je nužno ispratiti novog pacijenta do kuće. Vraćam se svom dnevnom poslu. Iz misli me budi poziv na bolničkom razglasu— „Moli se dr Demijan Bogojević da hitno dođe u operacionu salu, pacijent je pod anestezijom i spreman za operaciju.“

20 — Porodica na okupu

- "Probudi se. Čuješ li? Probudi se!"

Svest mu se polako vraća. Prigušeni ženski glas ga je trgao iz nesvesti. Otvara oči i njegovom pogledu se polako od potpune zamućenosti vraća usredotočenost. Ne sasvim ali dovoljno da raspozna određene oblike oko sebe. Pokušaj da pomeri neki deo tela dovodi do iznenađujućeg zaključka jer je upravo dovoljno povratio svest da bi shvatio u kakvoj se situaciji nalazi. U kakvoj se situaciji nalaze. Noge nisu osetile tlo. Na par metara udaljenosti jedno od drugo bili su obešeni za ruke starim lancima. Starim ali i dalje dovoljno čvrstim da bi osujetili svaku pomisao na to da bi i jedna karika mogla da se prekine. Na licima su oboje imali sive pamučne vreće sa isečenim, malim otvorima za oči.

- "Konačno. Moramo... moramo da..."

Pre nego što je uspela da se sabere dovoljno da bi završila misao, jedina vrata prostorije se otvaraju uz glasnu škripu. Iz potpunog mraka se čuje par koraka a zatim crna silueta dobija živahne boje. Osoba obučena u kostim klovna ulazi u prostoriju. Plastična maska bele boje sa nekoliko crvenih i plavih tačkica na mestu obraza sakriva lice u potpunosti izuzev dva mala otvora za oči koji su takvi da nije moguće ni proceniti boju očiju. U levoj ruci, na dva prsta drži male makaze. Ništa smešno u vezi ovog klovna. Naprotiv, veoma uznemiravajuće prisustvo. Sporim koracima im se približio i stao ispred muškarca, posmatrajući ga. Ispod maske se čuje disanje a zatim kao kroz zatvorene usne se iznenada začuje tihi smeh obojen dubokim glasom koji jednako iznenada prestaje. Okreće se ka devojci. Bila je mlada i zgodna i bila je u donjem vešu koji je beo kada je čist ali je sada žuto-siv. Jecala je. Koprcala se panično tako obešena za ruke. Čim joj je prišao, sledila se i njihanje je polako prestajalo. Disala je ubrzano a srce panično lupalo. Muškarac je sve to posmatrao i želeo je da vikne nešto. Ali nije imao glas.

- "Šta je najgora stvar koju si učinila u svom životu?" upitao je klovn svojim tihim ali dubokim i prigušenim glasom. - "Jedna stvar koju si učinila za koju zaslužuješ pakao. Želim da misliš na to." Polako je podigao makazice i vrhom prešao preko njenog blago izraženog, zaobljenog stomaka iako je na telu imala skoro pa nula posto sala. Zatim je makazice zabio u njega skroz do svojih prstiju. Na samo deo sekunde je delovalo kao da devojka želi da vikne neku reč koja počinje na slovo N ali je vrisnula tako jako da je postalo jasno da je van prostorije u kojoj su se nalazili bio dug hodnik. Eho njenog vriska se održao nekoliko sekundi a zatim je napravila niz od još nekoliko kraćih. Ubodi nisi bili preterano duboki jer makaze nisu bile velike ali je jedan sledio za drugim, svaki naredni sve jači i brži. Nakon oko deset uboda nasu-mice raspoređenih po stomaku u potpunosti je izgubila svest. Muškarac je sve to posmatrao u razumljivom šoku. Najviše ga je brinula gotovo izvesna pretpostavka da to ili bar nešto slično čeka i njega. Glas mu se i dalje nije vraćao ali u sebi je vrištio i molio i proklinjao i plakao sve u isto vreme. Hteo je da se prodere "Ti sadističko kopile! Kurvin sine!" ali nije bio u stanju da tu uradi.

- "Nisi zadovoljan mojim radom?"

Postavljeno pitanje ga je sledilo. Zaprepastilo. Očigledno je bilo dovoljno da bi nešto shvatio. Nije uputio pogled ka onome ko mu se obraćao već je zurio u sada već mrtvo telo devojke krvavog stomaka. Prepoznao ga je. Prepoznao je nju. Bio je u neverici.

- "Reci mi; posle ovoga, da li je sve jasno?" - bilo je sledeće pitanje osobe iza maske.

"Da." - mirnim glasom je odgovorio. Kada se konačno smirio i glas se vratio. Da je želeo mogao je i da peva. Ali naravno da mi do toga nije ni najmanje bilo.

- "Naravno. A šta će biti dalje, na tebi je da odlučiš."

Da odluči...Kakve li iluzije izbora. Ne. Sve je bilo kristalno jasno.

- "I izvini zbog ovog ali... Za svaki slučaj."

Rekao je kao što bi neko nakon napornog dana na poslu procedio kroz usne "Konačno je gotovo. Sad mogu kući." Prišao mu je i po kratkom postupku uputio snažan udarac pesnicom u glavu. I više nego dovoljno jak da ga onesvesti.

....

- "Probudi se. Hej! Ajde."

Ovo mu je već bilo poznato. Ponovo je pokušao da pomeri telo ali ono ovoga puta nije visilo. Bio je na kauču. U svom stanu. Iznad sebe je video svoju ženu koja ga je držala za rame. Svoju lepu, mladu ženu obučenu u poslovni komplet.

- "Šta ti se dogodilo sinoć?" upitala je. "Ostavim te samog na par dana i zateknem na kauču razbijene glave."

Imao je veliki tufer i zavoj na glavi.

- "Ma, znaš da ovo nije ništa novo. Možeš i sama zamisliti. Tako ti je to kada se udaš za sportistu." - odgovorio je a zatim ustao i otišao do ogledala. Pošla je za njim. "Polako. Šta si odlučio? Da li si rešio situaciju sa onom tvojom?" upitala je hladnim glasom. Dok se posmatrao u ogledalu mirno je rekao - "To je gotovo. Vas dvoje ste mi jedini bitni. Znam da nisam smeo da joj dozvolim da to uradi. Da me ucenjuje situacijom."

Bilo joj je drago da sve to čuje. To je bilo upravo ono što je želela i što joj je bilo potrebno da čuje; "Konačno da i to rešimo." rekla je uz uzdah olakšanja a zatim se uputila nazad u sobu.

Okrenuo se ka vratima kupatila i uputio pitanje "Da li se i on vratio kući?"

- "Jesam tata." Odgovorio je sin koji je u tom trenutku izašao iz svoje sobe. "Koncert je bio više nego uspešan. A i posle koncerta je bilo zanimljivo." Lepo građen momak od dvadesetak godina. Prošao je pored kupatila,

uputio ocu osmeh a zatim otišao u dnevnu sobu gde je mama raspakivala svoje koferne. Zagrlio ju je i poljubio na obraz. "Drago mi je što smo ponovo svo troje zajedno." rekao je. Na stolu koji se nalazio na sredini sobe bio je mali bonsai a uz njega makaze. Čiste. Male. makaze. Seo je i uzeo ih u ruke. Počeo je da podkresiva grančice i listove drvceta.

Dok je slagala odela posmatrala ga je kako pažljivo doteruje biljku. Pomislila je u sebi; - "Boljeg sina ni poželeti ne bih mogla."

- "Napreduješ." uputila mu je pohvalu.

Bilo mu je drago da to čuje.

- "Da. Napredujem. Da li si zadovoljna mojim radom?"